

TIENSTIENS

VERKIEZINGSNUMMER - NR 7 - HERFST 2006

V.U. PASCAL DEBRUYNE, SINT-KRISTOFFELSTRAAT 24, 9000 GENT
DRIEMAANDELIJKS, HERFST 2006
AFGIFTEKANTOOR GENT X, P508444, P.B. BC 10443

DE NIEUWE GENERATIE POLITICI IN GENT | ZES JAAR VLAAMS BELANG
DE EERSTE KEER STEMMEN | MOSLIM ONDER DE KERKTOREN

COLOFON

Radar is een open samenwerkingsverband tussen een aantal individuen en organisaties. Ze brengen vier keer per jaar de stadskrant Tienstiens uit, gekoppeld aan een interactieve website (www.tienstiens.org). In 2006 zet Radar onder de noemer 'Stoot van de Stad' ook stedelijke acties op touw.

REDACTIE

Marlies Casier, Natan Hertogen, Berber Verpoest, Koen Destoop, Pascal Debruyne, Ariane Devriendt, Jan Boesman, Tyron Van Hee, Wouter Brauns, Inge Devuyt, Christiaan Debeuckelaer, Aäron Willem, Ellen Vermeulen, Lieven Deflandre, Nathalie Elghoul, de Schuunsgschrijvers van De Vieze Gasten

BEELDREDACTIE

Hendrik Braet, Freddy Willems, Willy Dee, Hans, Inge Devuyt, Aäron Willem (cartoon), Pascal Debruyne, M-F Plissart

WEBREDACTIE

Jan Versluys, Elias Vlerick en Aäron Willem

HOOFD –EN EINDREDACTIE

Annemie Cautaeers, Sarah Keymeulen, Aäron Willem, Pascal Debruyne, Freddy Willems, Mathias Bienstman, Mieke Nolf, Marlies Casier, Jonas Hulsens

COVER EN VORM

Mario Debaene

CONTACT

Stadskrant Tienstiens
Sint-Kristoffelstraat 24
9000 Gent
redactie@tienstiens.org
0477 98 26 25

ADVERTENTIES

Personen of organisaties die willen adverteren in Tienstiens, kunnen mailen naar: advertentie@tienstiens.org

VRIJWILLIGERS

Wie mee wil schrijven, de website wil helpen beheren of straffe Stoten van de Stad wil helpen organiseren, mag mailen naar redactie@tienstiens.org. Of surf naar onze website www.tienstiens.org en klik op de link 'vrijwilligers'.

INHOUD

Edito.....	p. 3
Tienstiens' Eigen Politieke Agenda.....	p. 3
De nieuwe politieke generatie in Gent.....	p. 4-7
Bollekenskermis.....	p. 9
Kiesgedrag.....	p. 9
Met een groot hart voor Gent.....	p. 10
Vlaanderen vakantieland.....	p. 11
De onzichtbare stad.....	p. 12-14
Voor vorst en vaderland.....	p. 15
Verkiezingsstrijd.....	p. 15
Zes jaar zeggen wat u denkt.....	p. 16-18
Waar was Sas?.....	p. 19
De eerste keer stemmen.....	p. 20-21
De pauw en het benzinestation.....	p. 22
Verkiezingskoorts.....	p. 24-26
Veilig en wel.....	p. 27
De strijd om de straat.....	p. 28-29
Moslim rond de kerktoren.....	p. 30-31
Fotoreportage: De Timmerfabriek.....	p. 32

STEUN TIENSTIENS

Om ons voortbestaan te garanderen, rekenen we ook op úw steun. Als u het collectief RADAR wil steunen voor de publicatie van de stadskrant Tienstiens en voor onze andere initiatieven, aarzel dan niet om een vrije bijdrage storten op ons rekeningnummer bij de ethische bank Triodos: 523-0460379-92. Steun Tienstiens, want een andere stadskrant is mogelijk ...

EDITO

OP WELKE LIJST STAAT LAKSHEE MITTAL?

De verkiezingen komen er aan, en daar kunnen we als stadskrant niet aan voorbij. De afgelopen nummers liet TienSTiens tal van groepen en organisaties aan het woord die in onze stad actief zijn. Ze verdedigen uiteenlopende ideeën over waar het met de stad naar toe moet. Op welke manier het beleid van de komende zes jaar rekening zal houden met die input van onderop, hangt af van de verkiezingsuitslag. En een stem maakt wel degelijk een verschil. Een vergelijking van de verkiezingsprogramma's in deze TienSTiens toont dat aan. De democratische partijen leggen duidelijk andere klemtonen bij thema's als stadsontwikkeling, milieu, mobiliteit, veiligheid en sociale voorzieningen. Waar het Vlaams Belang in de praktijk voor staat, kom je te weten in een analyse van hun interventies en vragen in de gemeenteraad.

Toch is het animo voor verkiezingen soms zoek. Een deel van de bevolking stemt niet, blanco of met tegenzin. CD&V vindt het zelfs nodig om centraal op haar webpagina het belang van acht oktober te verdedigen: "Verkiezingen zijn geen onbenullige 'bollekens-kermis', maar een vergadering van de aandeelhouders, die zullen bepalen wie de komende 6 jaar hun bedrijf, hun stad zal besturen."

Het is een nogal bizar argument. Waarschijnlijk bedoelt men dat de kiezer zich, als 'aandeelhouder' van het bedrijf dat 'stad' heet, net zo

belangrijk moet voelen als zijn bestuurders. Maar net daar wringt het schoentje. De macht van de werkelijke bedrijfsleiders en aandeelhouders doorkruist het democratische proces. Om maar een voorbeeld te geven: duizenden Gentenaars zijn tewerk gesteld bij Sidmar, Volvo of andere op de beurs genoteerde ondernemingen. Zij weten bijzonder goed dat het niet de politiek is die over hun job of toekomst beslist. Dat doen de aandeelhouders en het management van die transnationale ondernemingen.

Denk aan Mittal Steel, dat afgelopen jaar Arcelor en zo ook staalfabriek Sidmar overnam. Lakshee Mittal, de charmante bedrijfsleider van de gelijknamige onderneming, staat bekend om zijn managementstijl: een vesting die niet genoeg opbrengt voor de aandeelhouders, gaat dicht. Toch is de Indiër aan niemand in het Gentse verantwoording verschuldigd.

Verkiezingen zijn geen bolletjeskermis, maar op een aantal belangrijke vertegenwoordigers van de macht kunnen we niet stemmen. Ook dat is een verhaal dat in verkiezingstijd gebracht mag worden. Laten we daarom de stem die we wél hebben tenminste goed gebruiken...

DE REDACTIE

TIENSTIENS' EIGEN POLITIEKE AGENDA

Radar vzw, de ploeg achter TienSTiens, heeft de afgelopen weken niet stilgezeten. In samenwerking met een aantal Gentse cultuurhuizen prepareerden we een uitgebalanceerd en gevarieerd verkiezingsdieet in vier stappen. Proeft u ook?

1. Trek niet ongeïnformeerd naar de stembus! Deze **stadskrant** helpt u al een heel eind op weg.
2. Wie liever geen blad voor de mond neemt, streept best 2 oktober aan in zijn agenda. Op die dag organiseert Radar vzw samen met Vooruit en UGent **Back to Basics**, 'het ultieme verkiezingsdebat' rond tewerkstelling, inspraak, huisvesting en diversiteit in Gent. Met de lijsttrekkers van de vier democratische partijen - Vera Dua (Groen!), Filip Van Laecke (CD&V/NVA), Sas Van Rouveroi (VLD/Vivant) en Daniël Termont (Sp.a/Spirit). Met het Gentse middenveld - ACV, Gensh, KifKif, Divers&Actief, Victoria Deluxe, Buurtcomité Buitensporig, Samenlevingsopbouw Gent en Arthur De Decker. Gemodereerd door Marc Peirs (Radio 1), ondersteut door statistieken van de UGent en geanalyseerd door slimste mens Marc Reynebeau. Maandag 2 oktober in de theaterzaal van Vooruit om 20u. De toegang is gratis. Meer info op www.tienstiens.org of www.vooruit.be

3. Ook zo'n fan van het theater dat politiek heet? Dan moet u op 5 en 6 oktober naar NTGent. RADAR vzw en Victoria Deluxe interviewden piepjonge politici en ervaren rotten over verkiezingen als een moment van hoop. NTGent bewerkte het interviewmateriaal in het kader van **Brandhaarden** en ensceneert een debat dat live zal worden uitgezonden in Ramblas, het nieuwe middagprogramma van Klara. Acteurs van NTGent kruipen in de huid van de politici. Herman De Winné en Annemie Tweepenninckx modereren het debat. Een flirt met de grens tussen journalistiek en theater, twee uur lang, rechtstreeks vanuit de schouwburg, met muzikale gasten en live publiek. Donderdag 5 oktober om 20u30 (openbare repetitie) Vrijdag 6 oktober om 12u (live uitzending, deuren 11u30) Meer info op www.ntgent.be
4. Op 8 oktober wordt Nieuwpoorttheater hét Meeting Point van de gemeenteraadsverkiezingen in Gent. De hele dag door biedt de **verkiezingsshow** u non-stop de meest recente uitslagen, intelligente commentaren en boeiende gesprekken met dito gasten, animaties, installaties en live muziek, een aangepast menu - en ú! Presentatie: Gunther Lamoot Gasten: Marijke Pinoy, Wim Opbrouck, Wim Willaert, Ben Benaouisse, Stef Ampe, Ilknur Cengiz, David Van Reybrouck, TienSTiens, Sami Zemni, en vele anderen. De toegang is gratis. Meer info op www.nieuwpoorttheater.org En o ja, op 8 oktober moet u ook nog gaan stemmen.

DE NIEUWE POLITICI IN G

© Freddy Willems

Politici worden vaak schief bekeken omdat ze meer bezig zouden zijn met zichzelf dan met grootse idealen of met de zorgen van 'de gewone man'. Maar is dat wel echt zo? Wie wil zich nog politiek engageren als 'de gewone man' niet meer in dat engagement gelooft? TiensTiens zocht enkele kersverse politici op - hun naam staat in oktober voor het eerst op een lijst - en vroeg hen hoe het voelt om 'politicus' te zijn en wat ze hopen te bereiken.

Ben je tijdens de campagneperiode constant campagne aan het voeren of kan je ook nog gewoon op café een glas gaan drinken?

Clays:— “Ik denk dat je altijd in je achterhoofd moet houden dat je een publiek persoon bent, maar ik vind wel dat je jezelf mag zijn als je op café gaat. Anderen mogen zien dat je ook maar een mens bent.”

De Clercq:— “Ja, ik ben uiteraard bezig met mijn campagne, al noem ik het niet echt campagne voeren. Ik ben al jaren bezig met de verspreiding van het liberalisme. Als ik de kans krijg om met onbekenden te spreken vind ik het belangrijk om een en ander te duiden. Ik sta voor een emancipatiegericht liberalisme waarin zelfbeschikking centraal staat. Vrijheid is iets broods. Je hebt opstappen nodig om ze te kunnen ervaren. Vandaar de nood aan basisvoorzieningen: kosteloos onderwijs, gezondheidszorg... Als je iemand in de woestijn zet zonder eten en onderdak en zegt 'je bent vrij', dan is dat een valse

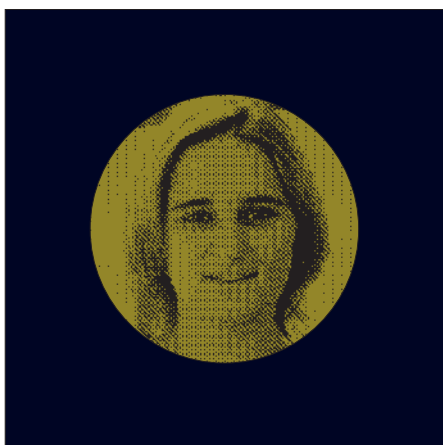
vrijheid. Voor echte vrijheid met je voldoende kansen hebben. Zwakkeren in de samenleving moeten daarom met belastingsgeld ondersteund worden. De nieuwe slogan van de VLD luidt dat de hard werkende Vlaming beloond moet worden. Ik vind dat hier een onderdeel van het liberalisme veronachtzaamd wordt, namelijk gelijke kansen. Niet iedereen heeft de mogelijkheid om succes te boeken. Ik ben al jaren bezig met de verspreiding van dit verhaal. In die zin verandert er voor mij niets tijdens de campagne, al moet ik wel een electorale knop omdraaien. Vroeger was ik enkel met ideeën bezig. Nu moet ik mij ook als persoon bekend maken. Zo kunnen mensen die het met de ideeën eens zijn er een naam aan koppelen. Maar mijn overtuiging blijft bestaan, los van de electorale uitslag. Ik zal blijven verder onderbouwen, leren en uitdragen.”

Lemaitre:— “Als je campagne voert, moet je altijd jezelf blijven. Het heeft geen zin om je anders voor te doen. Je moet ook nog met vrienden of kennissen op café kunnen gaan en over andere dingen praten. Anders heb je op termijn nog weinig vrienden over.”

Braeckvelt:— “Ik gedraag me niet anders met het oog op de volgende gemeenteraadsverkiezingen. Ik voel wel 'campagnedrang' omdat ik genoeg stemmen wil halen op het einde van de rit. Daardoor voel ik me echter geremd om nu nieuwe zaken te lanceren. Ik wil niet de indruk wekken dat ik dat alleen maar zou doen in het licht van de nakende verkiezingen.”

Cengiz:— “Er zijn wel formele afspraken, maar binnen die krijtlijnen kan ik echt mezelf zijn. Dat is één van de redenen waarom ik koos voor Spirit. Op het stadscongres voelde mij direct op mijn gemak, ik kon er gerust mijn mening zeggen. Een masker opzetten, dat kan ik toch niet volhouden.”

GENERATIE ENT

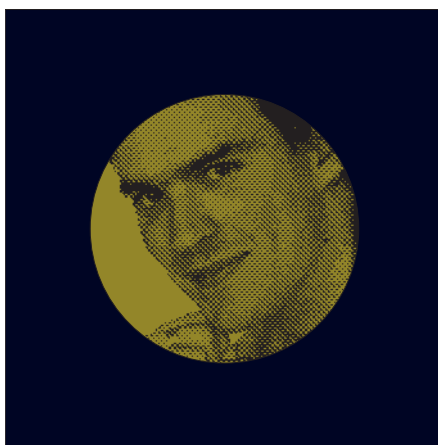

'Gelukkig samenleven zit in de kleine dingen'

Fabienne Claey's (23), treinbegeleider bij de NMBS,
24e plaats voor CD&V

Palmans:— “Ik ben wie ik ben en ik doe wat ik wil doen. Als dat campagne voeren is, dan ben ik campagne aan het voeren. Als iemand over iets anders wil praten dat mij interesseert, dan wil ik daar ook gerust over praten.”

Vandekerckhove:— “In mijn persoonlijk leven betekent Groen! heel veel. Door me politiek te engageren ga ik bewuster om met de keuzes die ik dagelijks maak. Als ik met vrienden op café ga, ben ik gewoon Bram. Toch is Groen! vaak een gespreksonderwerp. Mensen vragen naar mijn mening over bepaalde thema's of vragen naar de motivaties achter Groen!-standpunten. Tijdens de campagneperiode staan bijna alle activiteiten in teken van de verkiezingen. Ik vind dat je je engagement serieus moet nemen.”

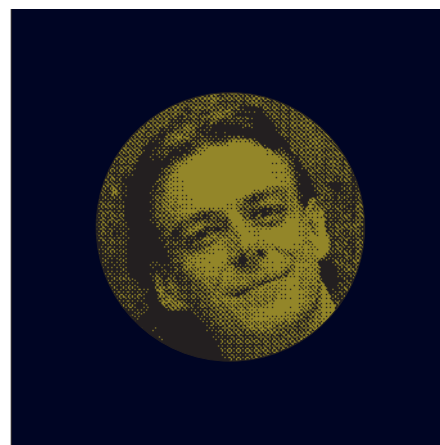
'Politiek is het kader waarbinnen mensen een invulling geven aan hun leven'

Matthias De Clercq (24), stagair-advocaat,
5e plaats voor VLD

Wat zie je op politiek vlak als leerpunten voor jezelf?

Claey's:— “Jong zijn heeft positieve en negatieve kanten. Ik heb de voorbije jaren geleerd dat je soms je mond moet kunnen houden. Jonge politici worden waarschijnlijk vlugger gefrustreerd omdat ze denken: ‘zo is het en niet anders!’. Ik moet leren om minder radicaal te zijn. Als iemand vroeger een opmerking maakte over mijn Indische vriendin, dan kreeg die mijn ongezoeten mening terug. Nu zorg ik dat ik beleefd blijf. Maar ik moet erop reageren, ik kan het niet laten want ik wil verandering teweegbrengen.”

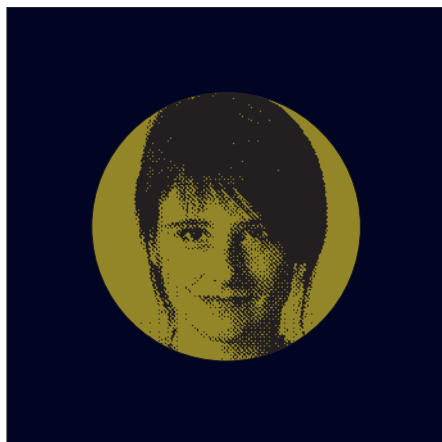
De Clercq:— “Ik heb onlangs geleerd dat je écht moet opkomen voor andere mensen. Tijdens mijn vakantiejob in het UZ stelde ik schrijnende eenzaamheid vast. Mensen voor wie het contact met mij, de persoon die het eten kwam brengen, het hoogtepunt van de dag was. Liberalisme is voor mij echt solidair zijn met onze medemensen. Tijdens een andere vakantiejob bij Ivago leerde ik wat

'Een ander beleid had de moorden in Antwerpen misschien kunnen voorkomen'

Jeroen Lemaitre, commerciële sector,
35e plaats voor NVA

armoede is, maar zag ik ook het belang in van het bestrijden van sluikstorten, van het vechten tegen egoïsme enzovoort. Een mentaliteit kan je echter niet zomaar in wetten gieten. Je kunt wel proberen bescheiden bijdragen te leveren om mentaliteiten te veranderen. In de partij word ik als nieuwkomer een beetje vreemd bekeken. Maar mijn overtuiging is te groot om me daardoor te laten doen. Soms moet ik ook opboksen tegen mijn familienaam. Maar ik heb mijn eigen verhaal en ik zal dat verhaal brengen. Ik benader iedereen positief en sta open voor samenwerking, al wil ik mijn eigen idealen niet laten schieten om in de partijlijn te lopen. Een boeiende uitdaging. Ik leer bij door te zien hoe bepaalde boegbeelden speechen. Ik leer bij door te zien hoe mensen met elkaar omgaan. Maar ik analyseer zulke situaties niet constant. Ik ben gewoon mezelf en ik zal dat niet verloochenen. Ik drijf op mijn ideeën en ik doe voort.”

'De politiek moet zoveel mogelijk antwoorden aanreiken'

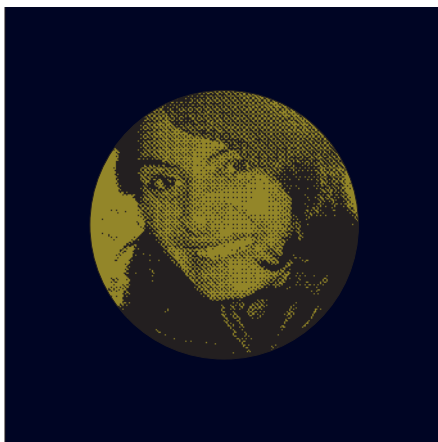
Lien Braeckvelt (29), kabinetsmedewerker
Freya Van den Bossche, 8^e plaats voor sp.a

Lemaitre:— “Ik heb zeker en vast nog zaken te leren. Ik moet nog groeien, nog maturiteit en dossierkennis opdoen. Dat is, zeker in een stad als Gent, niet evident. Ik leer ook diplomatischer te zijn. Ik houd nogal van rechtstreekse communicatie. Zeggen waar het op staat. Dat kan wel eens botsen.”

Braeckvelt:— “Ik heb absoluut nog wat bagage nodig. Ik moet leren uit ervaring. Ik ben idealistisch en ik wil allerlei ideeën verwezenlijken. Maar ik ben er me ook van bewust dat dat niet altijd gemakkelijk zal zijn. De realiteit zal hard zijn. Van heel wat zaken weet ik een beetje, maar van weinig onderwerpen ken ik echt het fijne. Echte dossierkennis opbouwen, doe je door er concreet mee bezig te zijn. Mensen die persoonlijk betrokken zijn bij een bepaald dossier zijn inhoudelijk vaak even sterk als de politici. Het buurtcomité Buitensporig bijvoorbeeld beheerst de thematiek rond Gent Sint-Pieters bijzonder goed. Als politicus word je verplicht je te specialiseren, omdat het onmogelijk is om alle dossiers in detail te kennen.”

Cengiz:— “Ik durf gerust te bekennen dat ik over veel dingen nog niets afweet. Ik ben me volop aan het bijscholen en wil meer boeken lezen over de thema's van Spirit. En ik val andere Spirit-leden constant lastig met vragen. Gelukkig vinden zij dat geen probleem.”

Palmans:— “Voornamelijk ervaring opdoen, want die mis ik nog op dit moment. Ik zie wel hoe de dingen werken en hoe de dingen besproken worden, maar zelf voel ik me nog niet voldoende thuis in die wereld om effectief mee te spelen.”

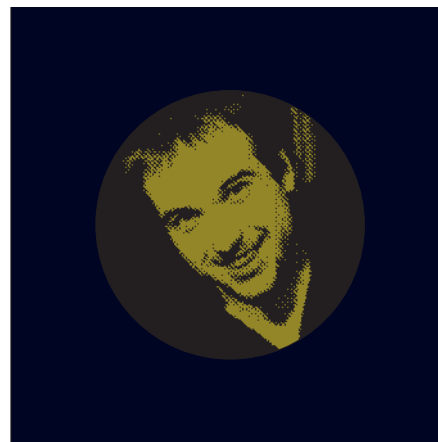
'Politiek moet initiatieven nemen die de samenleving minder hard maken'

Ilknur Cengiz (27), docent kunstacademie Antwerpen,
34^e plaats voor Spirit

Vandekerckhove:— “In de eerste plaats wil ik me verder verdiepen in het ecologisme. Een sterke inhoudelijk basis lijkt me onontbeerlijk. Daarom ga ik de opleiding van Aardewerk rond groene filosofie volgen. Ik moet leren minder hooi op mijn vork te nemen. Ik heb verschillende engagementen: mijn studies, mijn job als coördinator van Jong Groen!, mijn rol in mijn gezin, de voetbal en politiek. Het lukt nog net, maar het gaat wel lijnrecht in tegen de idee van onthaasting.”

Kan politiek de wereld veranderen? Denk je dat politiek bijvoorbeeld de moorden in Antwerpen had kunnen vermijden?

Claeys:— “Een mens groeit op met verschillende invloeden en één daarvan is zeker politiek. Respect voor andere mensen ontbreekt in onze samenleving, en dat bewustzijn kan politiek gestimuleerd worden. Maar de mens heeft wel nog altijd een eigen keuze. De moorden zijn natuurlijk niet de schuld van de politiek, maar er is wel een gedeelde verantwoordelijkheid van ieder van ons. We kijken te weinig rond ons, we stappen de trein op met oogkleppen en zien niet wat er verder gebeurt. Voor mij gaat deze kwestie niet over een paar losgeslagen jongeren. Het zegt veel over onze samenleving. Per week zijn er gemiddeld twee zelfmoorden op het spoor. Ik doe de aankondigingen. Mijn stem is schor als ik zoiets moet zeggen. In de examenperiode zijn er veel jongeren voor wie de druk te zwaar wordt. In de kerstperiode zijn het vooral ouderen die de eenzaamheid moe zijn. Niemand staat erbij stil. We zijn te veel bezig met dure cadeaus en sjiek eten. Voor mij

'Absolute veiligheid of zekerheid kan nooit bestaan'

Frank Palmans (31), projectmanager,
21^e plaats voor Vivant

staat CD&V in de eerste plaats niet voor christelijkheid, maar voor solidariteit. Die solidariteit ontbreekt; we zijn teveel op luxe gesteld. Mensen worden vermoord voor een MP3-speler, wegens hun huidskleur, of uit verveling. Niemand kijkt om naar die jongeren, tot het fout loopt, en dan is het hun schuld. ‘Het zijn de allochtonen’, ‘het is het Vlaams Belang’, ‘het zijn die marginalen’,... het is altijd iemands schuld, maar nooit de eigen verantwoordelijkheid. Er moet een mentaliteitswijziging komen. Kinderen worden voor goed gedrag beloond, maar bij volwassenen wordt dit vaak vergeten. Er zijn kleinigheden waar mensen gelukkig van worden zonder het te beseffen. Als je als treinbegeleider ‘goedemorgen, dames en heren!’ zegt, dan is de dag al goed begonnen voor de helft van de passagiers. Een vriendelijk gesprek kan de rest van de dag goed maken. Ik zie geen andere mogelijkheid om een mentaliteitswijziging teweg te brengen: klein beginnen.”

De Clercq:— “Neen. Kunst kan de wereld wél veranderen, denk ik. Ik las onlangs een boek van Jozef Borr, *‘Requiem Terezjénstad’*. Borr is een dirigent die in het gelijknamige concentratiekamp zat en die daar met joodse muzikanten een requiem bracht van Verdi. Ze speelden muziek voor hun beulen, de SS'ers. Borr beschrijft hoe ze op die manier de zin van het leven ontdekten in dat kamp. Het schonk voldoening om voor die moordenaars zoiets moois te brengen. Die muziek was hun overwinning. Ik ben zelf geen kunstenaar, maar ik vind wel dat je als politicus de omstandigheden moet scheppen waarin mensen hun artistieke ding kunnen doen. Want ook dat gaat om vrijheid en

‘Politiek moet kansen bieden aan ideeën van onderuit’

Bram Vandekerckhove (28), coördinator Jong Groen!,
4de plaats voor Groen!

verbondenheid. Het is mijn bescheiden politieke bijdrage om het kader te creëren waarin mensen – en dat is mijn liberale invalshoek – zelf invulling kunnen geven aan hun leven. Want er is maar één iemand die kan oordelen over een leven en dat is het individu zelf. Maar wel binnen kaders en spelregels die voor iedereen gelden, want de vrijheid van de ene mag nooit de vrijheid van de ander beknotten.”

Lemaitre:— “Jazeker. Ik denk dat de wereld meestal wordt veranderd door de politiek. Als er in de voorbije jaren een ander beleid gevoerd zou zijn, had wat in Antwerpen gebeurd is misschien wel vermeden kunnen worden. Ik denk dat er de laatste tijd te veel tolerantie is geweest voor kleine criminaliteit, waardoor mensen iedere keer een stap verder gaan in die criminele feiten. Bovendien is er een partij die op dat vlak niet meteen het meest verdraagzame beleid verkondigt. Dat heeft zeker ook een invloed.”

Braeckvelt:— “Ik hoop natuurlijk dat politiek de maatschappij kan veranderen. Ik denk dat de politiek een enorme bijdrage kan leveren om het (samen)leven aangenamer te maken. Zo zal in de toekomst een bemiddelaar in de woontorens aan het Rabot actief zijn om te luisteren naar de problemen en verzuchtingen van de bewoners en daar concrete acties aan te koppelen. Laatst in de Parijse voorsteden schrol ik ervan dat er ooit zoveel woonblokken zonder open ruimte en zonder speelterreinen zijn neergepoot. Dat is het Rabot in tienvoud. In zulke leefomstandigheden raak je gedeprimeerd. Hier kan en moet de politiek verantwoordelijkheid opnemen.

Met een strengere wapenwet had Hans Van Temsche nooit een vuurwapen kunnen kopen. Met een mes is zoiets doen al veel moeilijker en omslachtiger. Toch heb ik er persoonlijk geen idee van hoe de roofmoord op Joe Van Holsbeek had kunnen voorkomen worden. De politiek kan niet op alles een antwoord bieden, maar moet ernaar streven om zo veel mogelijk antwoorden aan te reiken. Een roofmoord kan altijd gebeuren, ook al beveilig je het Centraal Station optimaal met een arsenaal camera’s en agenten. De meeste voorvallen eindigen gelukkig minder dramatisch.

De enorme steunbetuigingen na de moorden zijn positieve signalen die mij sterken in de gedachte dat mensen niet onverschillig zijn. Toch vind ik sommige reacties niet terecht. Zo vroeg iemand mij of ik na dit incident nog de trein durfde te nemen. Het had mij inderdaad óók kunnen overkomen, maar er wordt soms teveel op één kwestie gefocust. Zo is er in diezelfde week een ongeval gebeurd met een 4X4 terreinwagen. De bestuurder, vermoedelijk dronken, wilde een testrit maken met de wagen die nog niet verzekerd was, en is op een andere auto ingereden. Dat had twee doden en twee zwaargewonden tot gevolg. Zoiets vind ik even crimineel, maar dat voorval heeft niet evenveel media-aandacht gekregen. Volgens mij kan de politiek met de juiste wetten en regels dergelijke incidenten tot een minimum beperken.”

Cengiz:— “Politiek is heel belangrijk. Het bepaalt veel, zeker op lokaal niveau. Ik vind dat politiek kan bijdragen tot een betere wereld door initiatieven te nemen die de samenleving minder hard maken. De moorden in Antwerpen zijn een extreme uiting van een maatschappelijk probleem. Dat is al lang bezig in Antwerpen. Ik heb vroeger in Antwerpen gewoond en ik zag het een beetje aankomen. Dergelijke maatschappelijke problemen moeten aan de wortel worden aangepakt. De basis er van ligt in de sociaal-economische achterstellingen, zoals de werkloosheid, en in de culturele ontworteling.”

Palmans:— “Als we België veranderen in een volledige politiestaat, ja. We kunnen naar ‘*Brave new world*’ of naar ‘1984’ verhuizen. We hebben de technologie en de manschappen, dat is allemaal geen probleem. Maar is het wenselijk? Ik vind het spijtig dat men daar niet ver genoeg over nadenkt. In naam van de veiligheid wordt van alles en nog wat doorgevoerd. Absolute veiligheid of

zekerheid kan nooit bestaan. Leven is immers voortdurende verandering. Constant veilig zijn geeft geen gevoel, geeft geen spanning. Een constante zekerheid geeft geen verlangens of drijfveren meer. Niemand is dus ooit zeker of veilig.

Als er beleidsbeslissingen genomen worden is het belangrijk in het achterhoofd te houden waar we naartoe willen. Willen wij vooral het type mensen dat thuis blijft en niet praat met anderen? Of willen we mensen die opkomen voor hun belangen en doen wat nodig is zonder anderen daarbij te hinderen? Vivant vindt dat mensen meer vrijheid moeten krijgen om te doen wat zij nodig achten. Het kan zijn dat de meerderheid het daar niet mee eens is. We moeten hen dan nog een beetje tijd geven om fouten in te zien. Het is belangrijk om geduldig te blijven.”

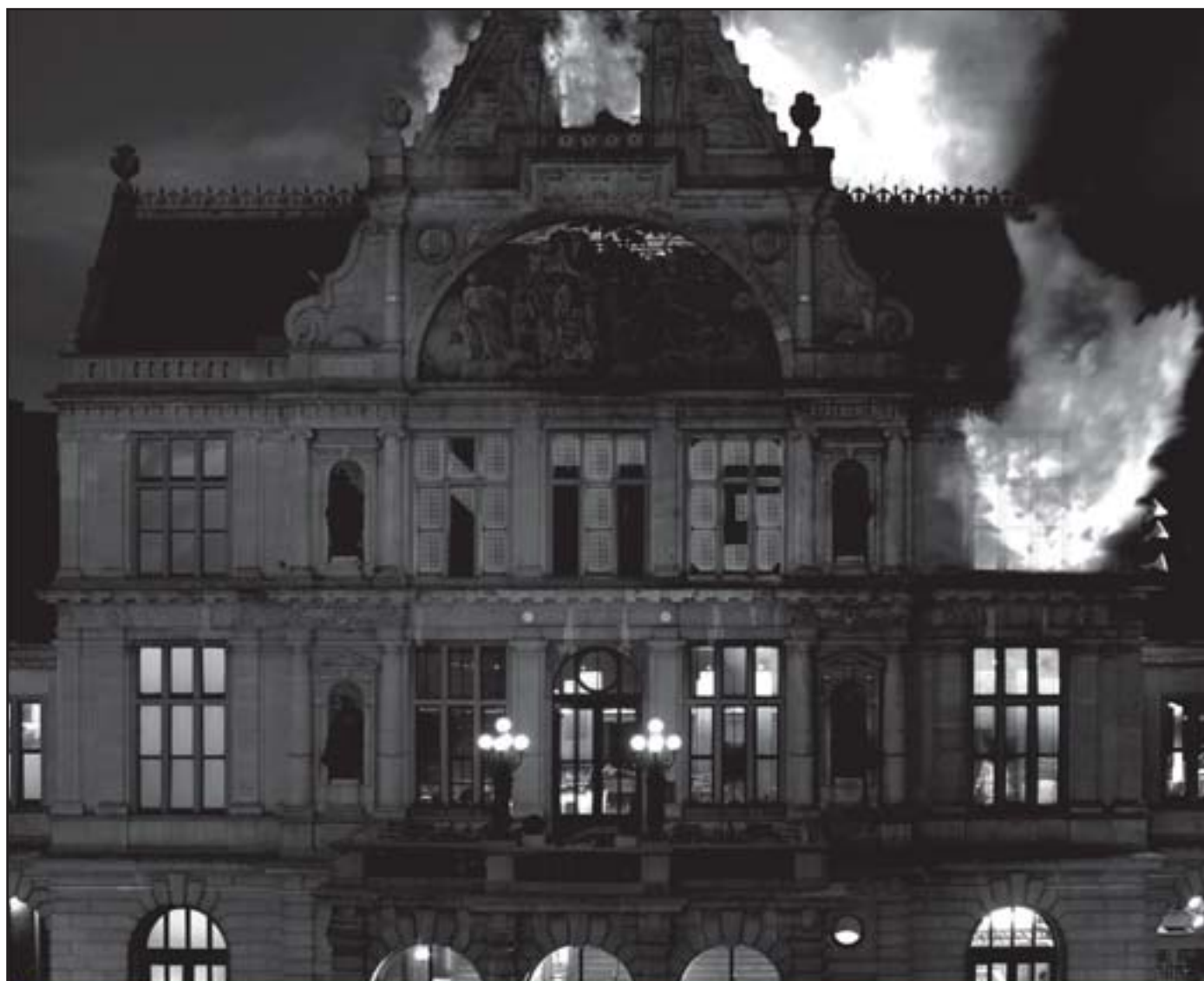
Vandekerckhove:— “Voorkomen, dat weet ik niet. Er zijn altijd individuen geweest die tot de gekste dingen in staat waren. Wel speelt het Vlaams Belang een rol in de groeiende onverdraagzaamheid binnen onze samenleving. Jongeren groeien momenteel op in een samenleving waarin je zonder verpinken denigrerend over mensen van andere culturen kan spreken. Toen ik in de middelbare school zat, en dat is nog maar een goede tien jaar geleden, stelden we ons nog vragen bij het woord integratie.

Probleem is ook dat de andere partijen, onder invloed van het racistische Vlaams Belang, hun discours verhardden. Er is een enorme verrechtiging in Vlaanderen. Dat bepaalde mijn keuze voor Groen!. Het is de enige partij die tegengewicht biedt. We moeten terug naar een warmere samenleving waarin andere thema’s dan veiligheid centraal staan. Heel veelzeggend vind ik het memorandum van de Gentse Jeugdraad in het kader van de komende verkiezingen. Uit een bevraging blijkt dat jongeren pleiten voor minder blauw op straat en meer verdraagzaamheid.

Politici hebben de mogelijkheden om een positief kader te scheppen waarbinnen de mensen hun verantwoordelijkheden moeten nemen. Het is belangrijk dat de politiek niet teveel regeltjes creëert en alle kansen biedt aan wat van onderuit in de samenleving opborrelt.”

Interviews door Marlies Casier, Natan Hertogen, Christiaan De Beukelaer, Ariane De Vriendt, Berber Verpoest en Koen De Stoop

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p4

Journalistiek meets theater

RAMBLAS IN BRAND

BRANDHAARDEN LIVE OP KLARA

Verkiezingen als moment van hoop?

Het nieuwe Klara-middagprogramma Ramblas gaat rechtstreeks vanuit de schouwburg van NTGent.

Te gast zijn acteurs uit het ensemble: zij vertolken piepjonge politici en uitgerangeerde krokodillen, op basis van interviews met bestaande politici.

Een debat over engagement buiten de spotlights, over campagnevoeren vroeger en nu, over politieke idealen en frustraties. Met live muziek.

Moderators : Herman De Winné en Annemie Tweepenninckx

Do 5/10 om 20u30 >>> **openbare repetitie**

Vr 6/10 van 12-14u >>> **Radio-editie van Brandhaarden**, live vanuit schouwburg met publiek.

Info en reservatie www.ntgent.be of 09 225 01 01

in samenwerking met :

NTG

VICTORIA DELUXE

TIENSTIENS

Klara

BOLLEKENSKERMIS

T'is weer van dat! Eens op de zoveel jaar vinden de politiciers er niets beter op dan de brave burgers op zondagochtend vroeg uit hun bed te stampen. Een dagske vrijaf en dan naar 't stemhokje, dat is weer te veel gevraagd. Maar goed, het is zoals het is, dus doen we maar verder. Die ene dag wordt iedereen een beetje scherpchter en saboteur van het politieke landschap. Hoge bommen vangen veel wind en kunnen dus hard vallen. De burger als tuinman van de democratie. Ook hier op de Brugse Poort zullen de pennen geslepen worden. De een kleurt met tegenzin eender bol rood, de ander stuurt met vuur zijn man of vrouw richting gemeenteraad. Nog een ander zal met leedvermaak die traagzame karavaan richting stemlokaal gadeslaan. Gebrek aan papieren, paspoort of verblijfsvergunning sluit hem bij voorbaat uit van het politieke spel. En toch speelt diezelfde persoon een niet te onderschatten rol in deze stoelendans. Hoeveel zullen er niet stemmen met die nobele onbekende op hun netvlies gebrand? Zeker in een volkse buurt als deze, waar culturen in elkaar overlopen. Het is gemakkelijk politiek correct te zijn als je in de groene gordel van Gent woont. De slaperige villawijk, al dan niet met buurtwacht, waar de jaarlijkse buurtbarbecue het culturele hoogtepunt is. Velen waren graag in de stad blijven wonen, maar ach, de kinderen verdienen toch een eigen (speel)tuintje ver van de boze buitenwereld? En dat klasje met al die vreemde kindjes, tja, dat remt de ontwikkeling af en we willen onze spruit zijn toekomst toch niet hypothekeren? Maar natuurlijk blijven we diep vanbinnen zo rood als een bavienekont en awoerten we richting iedere blokstemmer. Makkelijk praten voor wie veilig op een afstand zit. Maar voor wie door de jaren heen zijn wijk heeft zien veranderen, is het natuurlijk andere koek. Misschien is die foute stem wel een dikke middenvinger richting buitensteedse tuinvijk. Gewoon om de zelfgenoegzame bewoners ervan te jennen. Om hun politieke theorieetjes en salonfilosofietjes met een welgemikte potloodkriebel voor enkele jaren de grond in te boren. Gelukkig zijn er de laatste jaren een pak idealisten in de stad blijven hangen. Mensen die de buurt kleuren en het experiment van dit moeizame samenleven met gretigheid en stijl durven aan te gaan. Zij tonen dat er los van de politiek ook andere manieren zijn om te reageren, constructiever, meer relativerend. Het is naar hen dat mijn saluut uitgaat. Want Zwarte Zondag of niet, zij zijn de eerste stenen in de dam die deze duistere vloed zal keren.

DAVY VAN DEN HEEDE

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/pg

KIESGEDRAG

Ik wil gerust een bekentenis doen over mijn kiesgedrag. Zo weten jullie al vlug welke persoonlijkheid en voorkeuren ik heb. De meeste mensen doen geheimzinnig over hun kiesvoorkeur. Ze lachen schaapachtig als je hen vraagt voor welke partij ze kiezen. Ik daarentegen heb er geen enkele moeite mee om mij bloot te geven.

Ik verkies zwart boven wit
 een bad boven een douche
 chocolade boven cacao
 de fiets boven een auto (bij goed weer toch)
 de lente boven de zomer
 een stylo boven een pen
 de dag boven de nacht
 lakens boven een donsdeken
 een broek boven een rok
 een armband boven een halsketting
 ananas boven perziken
 het onderste bed van een stapelbed boven het bovenste
 een huis boven een appartement
 een kelder boven de zolder
 de zee boven de Ardennen
 een scampi-bord boven eentje met oesters
 één lief boven tien in de lucht (wie niet?)
 goddelijke seks boven geen seks

Ik kan uren blijven fantaseren over mijn voorkeuren, maar momenteel heb ik geen tijd want ze verwachten mij in het kieslokaal. En ik verzeker jullie, ik zal voor de goeie kiezen! Als dat geen bekentenis is ...

ERIKA DESTERCKE

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/pgb

MET EEN GROOT HART VOOR GENT

© foto Fixatief

Wie de laatste maanden door Gent reed, zag her en der rode vlaggen met een groot hart voor Gent de gevels kleuren. Na Antwerpen is Gent de tweede stad die door de rode reclamejongens wordt gekaapt. Zelden gezien in onze vaderlandse politieke geschiedenis: 'vrije steden' die door politieke partijen worden gelabeld en geclaimd. Bij de Europese Commissie loop je daarmee wellicht het risico te worden veroordeeld voor oneerlijke concurrentie.

Als de andere politieke partijen het voorbeeld van sp.a volgen, mogen we het ergste verwachten. Het Vlaams Belang dat uitpakt met huizenhoge bokshandschoenen, de VLD die grote aandelencertificaten voor elke blauwe gevel hangt, de CD&V die het kapitale RESPECT verwimpelt en Groen! dat voor iedere deur een bladgroene klimop plant?

Omdat onze steden te lijden hebben onder de toenemende dualisering en sociale fragmentering, acht sp.a het, aangevoerd door het reclamepeloton, meer dan nodig om nieuwe, wervende identificatiesymbolen te creëren. Waar ooit nog ideologische en politieke standpunten werden ontwikkeld om het volk te overtuigen, grijpt men nu naar marketingstunts om de burger te verleiden. Zoals het sp.a betaamt, kan je er van op aan dat al wie een rode vlag aan zijn gevel laat wapperen passend zal worden beloond. Momenteel zijn de reclamejongens volop aan het brainstormen. Wie als gewone man of vrouw van het volk een sp.a-vlag laat ophangen, kan onder het motto "Iedereen is voor de sp.a!" gratis op daguitstap naar de Antwerpse haven met kandidaat-burgemeester Termont. 's Avonds word je vergast op een lekker diner in aanwezigheid

van Patrick Janssens, Freya Vandenbossche en Kathleen Vandenbrent. Voor wie eraan mocht twijfelen: Mia de Vits en Freddy Willockx zullen op veilige afstand worden gehouden. Wie tot de middenklasse en de hogere kaders behoort, zal na de loyale vlagophanging worden beloond met een boottocht over de Gentse wateren. Aan de startplaats in Sint-Martens-Latem zal de grote sp.a-familie de rode gasten verwelkomen met een glaasje bubbels. Op Gent Blogt zul je vervolgens een hartverwarmend verslag kunnen lezen dat rijk geïllustreerd zal

*Met een groot hart voor Gent
zie ik de stad op een subtiële
maar vieze manier 'ingepakt'
worden door de Gentse sp.a*

worden met foto's vol lachende en trotse gezichten. Voor de studenten die hun boekentassen en agenda's beplakken met hartenstickers, ligt er op de zaterdag na de verkiezingen een groots bal met gratis vaten in het verschiet.

Met een groot hart voor Gent zie ik de stad op een subtiële maar vieze manier 'ingepakt' worden door de Gentse sp.a. Eric Goeman mocht zijn laatste debat tijdens de Gentse Feesten niet organiseren in het stedelijke François Laurentinstituut omwille van het 'politieke karakter' van het debat. Tijdens de Gentse Feesten worden geen politieke activiteiten toegelaten. Nog dit jaar werden de initiatiefnemers voor 'Een andere politiek' door politieagenten aangemaand om hun activiteiten (het verspreiden van een muurkrant) te staken. Wie een duidelijke en

expliciete politieke boodschap of overtuiging uitdraagt, wordt steeds vaker uit de publieke ruimte geweerd.

Vreemd genoeg werd de in het oog springende reclamestunt van sp.a wel toegelaten tijdens de Gentse Feesten, terwijl het niet meer dan logisch en consequent zou zijn deze ook te verbieden. Want was het ophangen van de rode vlaggen dan geen partijpolitieke actie?

Het ganse jaar door zullen we het risico lopen om ongevraagd een rode vlag met groot hart in ons gezicht geduwd te krijgen. Van een politieke partij en haar mandatarissen verwachten we politieke standpunten die op de geëigende plaatsen in het publieke domein worden gecommuniceerd, becommentarieert en betwist. Blijkbaar gaap de leegte op het inhoudelijke terrein zo angstwekkend dat vooral de verleidingstrucks van de reclamejongens het kiezerspotentieel moeten verleiden. De echte politiek lijkt stilaan uit te sterven. Politieke argumenten maken plaats voor blitse non-symbolen. Wat is immers het identificeerbare karakter van een rode vlag met een groot hart voor Gent? Heel wat mensen in deze stad hebben al ervaren dat het rode hart vaak rancuneus en onverdraagzaam is en heus niet zo groot als het wordt voorgesteld. Of mogen we dat niet zeggen, wegens te zuur en te weinig constructief? Wanneer de sp.a dan toch zo graag de marketingtoer opgaat, is er één iets wat de partij niet uit het oog mag verliezen: sterke bedrijven kunnen meestal goed en sportief met kritiek overweg. Wanneer je als 'bedrijf' niet met kritiek om kan, liggen er duistere tijden in het verschiet!

ELLEN VERMEULEN

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p10

© Freddy Willems

VLAANDEREN VAKANTIELAND

Wie op reis door Europa - na de zachte tinten van Toscane, de geest en lichaam loom makende warmte van het Zuiden en de weidse uitgestrektheid van Noord-Frankrijk - in Vlaanderen aankomt, kan met enige ontgoocheling af te rekenen krijgen. De streek is volgebouwd en uiterst dicht bevolkt. Vanuit onbegrijpelijke stedenbouwkundige inzichten heeft men langs de verkeersassen tussen de bescheiden centra jarenlang woningen en bedrijven geplaatst. Het verschijnsel heet lintbebouwing en het effect op de schaarse open ruimte in de regio is desastreus. Grote delen van het land die je nauwelijks verstedelijkt kan noemen zijn erdoor veranderd in benauwende doorgangen, waarvan de lelijkheid en troosteloosheid soms die van communistische woongetto's overtreft. De onverschrokken reiziger die vanuit een nobele, leergierige inborst voor niets terugdeinst en het fenomeen wil waarnemen, kan verschillende steenwegen afrijden en het verschijnsel voor zichzelf vaststellen. Men doet dit best per auto, zodat je de frustratie kan voelen die op de overvolle wegen heerst. Schuif er langzaam van verkeerslicht naar verkeerslicht, van kerktoeren naar kerktoeren. Let op de expressieloze, starende blikken van de andere bestuurders en verbaas je over de hoge concentratie aan Duitse luxewagens. Nergens anders ter wereld gaan er per hoofd van de bevolking zoveel van de hand. Het maakt deel uit van de geweldige rijkdom die er gegenereerd wordt en is tegelijk een illustratie bij de soms stuitende, zelfgenoegzame kleinburgerlijkheid die er onder de bevolking leeft. Men beweert dat het met de tijden te maken heeft, dat er te weinig geestverheffende, inspirerende maatschappelijke projecten

lopen, dat de mensen teruggetrokken leven en liever in besloten privé-kring hun tijd doorbrengen. Je zult in het Vlaamse achterland nauwelijks cafés aantreffen en er is zo goed als geen leven op straat. Het is niet exact wat een mens zich voorstelt bij een voorwaarts stuwende samenleving die in eer en geweten welvaart en geluk tracht te

*Als er hoop is voor dit land is
die in de steden te vinden.*

*Van oudsher zijn het schitterende eilanden te midden van
de verwoesting, en nog steeds
trekken ze de creatieve krachten van het omringende land
naar zich toe*

creëren voor het individu en de gemeenschap. Het doet eerder denken aan stagnatie, en het ontbreken van de levenslust die noodzakelijk is om het hoofd te bieden aan de veranderende omstandigheden in de wereld. Nee, als er hoop is voor dit land is die in de steden te vinden. Van oudsher zijn het schitterende eilanden te midden van de verwoesting, en nog steeds trekken ze de creatieve krachten van het omringende land naar zich toe. Wie de steden links laat liggen, mist niet alleen een esthetische ervaring, maar ook de levendigheid en veerkracht van dit land. Als je door Vlaanderen reist en je kunt slechts één stad aandoen, laat die stad dan Gent zijn. Gent is zachter dan Brussel, vriendelijker dan Antwerpen en echter dan Brugge. Je kunt er rustig wandelen langs oude en minder oude

gevels, rondhangen met andere toeristen, ijscrème eten aan het Gravensteen en een foto nemen van de Graslei met de St-Michielsbrug op de achtergrond. Je kunt je vergapen aan de weelde van de eerste industriële en het vernuft van hun fabrieken. Je kunt een koffie drinken in de Vooruit en de wervelende gevel vergelijken met die van de strakke boekentoren.

Heel inspirerend allemaal, maar de werkelijke charme, de echte kracht van het levende Gent zit in de onophoudelijke instroom van jonge mensen die het kleinburgerlijke achterland ontvluchten om in de stad gelijkgestemde geesten te vinden. Wie er oor voor heeft, kan in de drukke cafés de meest uiteenlopende dialecten en accenten horen. Hoewel de meeste jongelui aanvankelijk aangetrokken werden, blijft een aanzienlijk deel van hen in de stad wonen. Dat doen ze niet uit economische noodzaak maar wegens het bruisende klimaat dat er heerst en dat door hun aanwezigheid versterkt wordt. Dikwijls vestigen ze zich in de zogenaamde negentiende-eeuwse gordel rond de stad. Hierdoor stijgen de vastgoedprijzen, maar de financiële impuls en renovaties van deze jonge stedelingen zorgen voor stadsvernieuwing in de vaak verloederde wijken. Hun geest van vernieuwing en creativiteit geeft Gent een meerwaarde die verder reikt dan het historische centrum en doet de stad bloeien ondanks haar tekortkomingen.

Bezoek dus deze stad, blijf gerust wat langer en vergeet niet naar het Lam Gods te gaan kijken - dat zou je eigenlijk eens moeten doen.

TYRON VAN HEE

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p11

DE ONZICHT

ANTROPOLOOG FILIP DE BOECK OVER LEVEN IN EEN MILJOENENSTAD

Tegengesteld aan het gangbare beeld over Afrika leeft 40 percent van de bevolking van dit continent in steden. Zowel de geschiedenis als de globalisering zorgen voor een sterke verknoping van onze steden met Afrikaanse steden, bijvoorbeeld tussen de Brusselse Matongéwijk en Kinshasa in Kongo.

Filip De Boeck, antropoloog aan de Katholieke Universiteit Leuven, won samen met fotografe Marie Françoise Plissart en architect Koen van Syngel een Gouden Leeuw op de architectuurbiënnale van Venetië voor de tentoonstelling *'Kinshasa, the imaginary city'*. Een gesprek over stedelijkheid voorbij de gebouwde architectuur en over de manier waarop die stedelijkheid tot stand komt in Kinshasa.

STAD ZONDER PLAN

U noemt Kinshasa een 'stad zonder stedenbouw'. Hoe ziet u stedelijkheid dan wel?

Filip De Boeck: "Met de tentoonstelling en ons boek willen we argumenteren dat een stad een levend lichaam is. Ze wordt gevormd door de verschillende trajecten die haar inwoners afleggen en door de ontmoetingen die daaruit voortvloeien. Het menselijke lichaam wordt op die manier de basisbouwsteen van de stad; het zorgt voor een soort onzichtbare infrastructuur. Uiteraard is er geen enkele stad die kan bestaan zonder gebouwen en infrastructuur. Wie even zonder elektriciteit zit, merkt meteen hoe belangrijk zoiets is. In Kinshasa stammen de meeste gebouwen en voorzieningen uit de koloniale tijd. Voor wat er nadien is bijgebouwd, is nooit een stedenbouwkundig plan ontworpen. Toch leven daar op dit moment zes tot zeven miljoen mensen samen. Op die manier moet je wel tot de conclusie komen dat stedelijkheid meer is dan alleen gebouwen."

Wat is de rol van het koloniale verleden in een stad als Kinshasa?

De Boeck: "Het grootste deel van de

geurbaniseerde, geplande stad bestaat uit wijken die tot de jaren zestig gebouwd zijn door de Belgische kolonisator. De koloniale planning vertrok van een typisch Belgische gezinssituatie: mama, papa en de kinderen. Dat resulteerde in dicht op elkaar gebouwde huizen met twee slaapkamers, een living en daarachter een koertje. Zoiets beantwoordt absoluut niet aan de Kongolese familie – en verwantschapstructuren. Er werd toen ook veel te weinig gebouwd. In de jaren vijftig bouwde de overheid in Kinshasa een paar duizend huizen, maar dat was toen al onvoldoende om de 400 000 inwoners die de stad in 1960 telde te huisvesten. Na 1960 kwamen er geen woningen meer bij, maar toch groeide de bevolking van 400 000 naar 6 tot 7 miljoen.

Dat betekent dat driekwart van de stad zich aan de geurbaniseerde stad heeft aangehecht, op een veel minder geplande manier. Het zwaartepunt van de stad heeft zich dus van het geplande koloniale centrum verplaatst naar de buitenwijken. De bestaande huizen hebben bovendien een totaal andere invulling gekregen dan hun oorspronkelijke bestemming. Vandaag delen vijf tot zes families de ruimte voor een ééngezinswoning. De koertjes zijn

omgevormd tot keukentjes, tot een optrekje voor de schoonmoeder en nadien, met de toenemende economische crisis, werden alle kamers verder onderverdeeld in twee of drie kamertjes. De stad heeft met andere woorden het Belgische, stedenbouwkundig plan naar haar hand gezet. Ze heeft zichzelf heruitgevonden vanuit die koloniale, modernistische stedenbouwkundige wortels."

Al lijkt stedelijkheid in Kinshasa heel spontaan en ongepland, toch is de modernistische droom er nog heel sterk, stelt u. Is dat niet paradoxaal?

De Boeck: "Er bestaat een overduidelijk utopisch verlangen naar de perfecte, geplande stad. Haast alle Kinosis dromen van een stad met goede wegen, bruggen, van straten waar het niet stinkt,... Toch lijkt het alsof die ideaalbeelden alleen met woorden worden verwezenlijkt. Het is dus een vorm van escapisme. Sommige religieuze bewegingen spelen daarop in door haar aanhangers een nieuwe stad voor te houden, een nieuw Jeruzalem, een stad Gods. Dat mentale niveau van dromen en idealen is heel belangrijk in de constructie van Kinshasa als stad."

De stedelijke infrastructuur is een schijnvertoning, stelt u. "Heel Kinshasa staat vol afgesloten sanitair, echo's van een moderniteit die nog wel in haar uiterlijke vorm bestaat, maar niet langer de inhoud heeft die er oorspronkelijk mee verbonden was. Vandaag leven mensen in de skeletten van hun bevroren droom van vooruitgang en grandeur." Toch zie je ook in onze steden

T BARE STAD

die schijnvertoning?

De Boeck: “Een terechte opmerking: ook in westerse steden zien we dat minder fraaie zaken voortdurend weggemoffeld worden en dat de mooie plaatjes overbelicht worden. Er is echter wel een belangrijk verschil: terwijl in onze steden de derde en vierde wereld de onzichtbare onderbuik van de stad vormen,

“Jammer genoeg zijn sloppenwijken een realiteit, maar de inwoners ervan mag je niet herleiden tot slachtoffers die voor eeuwig in hun problemen gevangen zullen blijven. Ruimtes van analfabetisme, exclusie en marginalisering bevatten tegelijk ook een enorme creativiteit en energie”

bepalen ze in Kinshasa veel meer de dagelijkse realiteit. Het beeld dat wij verdringen is daar het dominante beeld. De luxe die wij tentoonspreiden, zit daar veel meer verborgen achter deuren en muren.”

ZWART GAT

Hoe staat u tegenover analyses die Derde Wereldsteden voornamelijk voorstellen als oorden van armoede, uitsluiting, analfabetisme, AIDS, overbevolking,...?

De Boeck: “Het is voor ons een belangrijke

dreefveer om dergelijke visies in vraag te stellen. Het zijn vaak analyses ‘van bovenaf’ die meer zeggen over de mensen die die analyses maken, dan over de realiteit van die steden zelf.

Volgens ons verwijzen armoede en chaos niet automatisch naar een zwart gat. Er is steeds potentie aanwezig. Inwoners van Derde Wereldsteden hebben eigen dromen en aspiraties. Op hun eigen manier bouwen mensen er hun leven uit. Ze zien zichzelf niet alleen als slachtoffer. Dat is een rol die hen vooral van bovenaf wordt opgelegd. Jammer genoeg zijn sloppenwijken een realiteit, maar de inwoners ervan mag je niet herleiden tot slachtoffers die voor eeuwig in hun problemen gevangen zullen blijven. Ruimtes van analfabetisme, exclusie en marginalisering bevatten tegelijk ook een enorme creativiteit en energie, zonder het leven daar te willen romantiseren. Als je de stad bekijkt als een traject van verschillende lichamen, zoals wij deden, zie je dat mensen ginder op een onvoorstelbare manier omgaan met beweging en verplaatsing. Ze vertrekken zonder ooit zeker te zijn van hun aankomst. Een dergelijke houding genereert heel veel toeval en onvoorziene dingen en zorgt voor heel veel mogelijkheden die hier bij ons gewoonweg uitgesloten zijn.”

Volgens sommige auteurs leidt de globalisering tot een tegenstelling tussen kosmopolitische, nomadische rijken en plaatsgebonden armen. Gelooft u in die tweedeling of bent u eerder het standpunt van de globale verknoping en de netwerksamenleving toegedaan?

De Boeck: “Eigenlijk denk ik dat beide

tegelijk opgaan. In een stad als Kinshasa nemen mensen deel aan andere vormen van globalisering, die misschien niet zo strak ingeschreven zijn in de formele wereldeconomie, maar er wel belangrijke raakvlakken mee hebben. Die informele economie brengt enorm veel beweging en verplaatsing met zich mee. Die trajecten lopen niet altijd via de officiële paden, er zijn heel veel illegale pistes die hoe langer hoe minder naar Europa en het Westen leiden. Ze vormen een soort van transnationale wereld die zich richt op het Midden-Oosten en op het Verre Oosten en waarin bepaalde mensen zich probleemloos weten in te schrijven. Tussen Kinshasa, Dubai en Bangkok wordt er bijvoorbeeld heel veel heen en weer gereisd door mannen én vrouwen die soms niet eens kunnen lezen of schrijven, maar die wel een miljoenenbusiness weten op te zetten en deelnemen aan de economische globalisering.”

DORP IN DE STAD, STAD IN DE WERELD

Is er in Afrika een sterkere band tussen het platteland en de stad dan in Europa?

De Boeck: “Ja, op verschillende niveaus. Kinshasa is een stad die op een zeer agrarische manier zichzelf in leven houdt. Ten eerste gaat de stad fysiek hoe langer hoe meer op het platteland lijken: zandpaden in plaats van asfaltwegen. Ten tweede zie je dat de wijken georganiseerd zijn op basis van sociale relaties die hun wortels hebben in een rurale leefwereld. Ze zijn geïnspireerd op etnisch toebehoren en op meer ‘traditionele’ politieke structuren en noties van autoriteit. Tenslotte zie je ook op het economische vlak

Filip De Boeck © Freddy Willems

dat plattelandspraktijken worden voortgezet in de stad. Overal zijn er kleine tuintjes, zelfs op de vluchtheuvel van de grote boulevards wordt maniok aangeplant.

Het dorp blijft vaak het formele en ethische kader aanreiken waardoor mensen kunnen functioneren in de stad. Bij huwelijken, begrafenissen, ziekte, enzovoort keert men naar de mentale ruimte van het dorp terug. Al zijn er dus hoe langer hoe meer mensen die het dorp nooit gezien hebben, geboren en getogen stedelingen, toch blijft het dorp centraal staan in de dagelijkse leefwereld. De klassieke tegenstelling tussen stad en platteland heeft geen enkele betekenis meer in de postkoloniale wereld.”

Die tegenstelling is dus een koloniale uitvinding?

De Boeck: “In de koloniale periode werd het dorp tegenover de stad geplaatst, want de stad was een nieuwe ruimte die door de koloniale overheid was gecreëerd. De stad werd van in het begin aangeduid als ‘*centre extra-coutumier*’, een plaats buiten de lokale tradities en gebruiken. Het was een ruimte van het moderne, tegenover het dorp als achterlijke ruimte. Die visie wordt nog altijd weerspiegeld in het taalgebruik van mensen: ‘*Je monte en ville*’.

Kinshasa is ontstaan als een groot arbeiderskamp, als een industriële zone langs de rivier vanwaar allerlei grondstoffen werden geëxporteerd naar de metropool. Daar had je arbeidskrachten voor

nodig. België heeft ervoor gekozen om een lokale arbeidersklasse te vormen en in kampen onder te brengen. In die lokale stadswijken mochten alleen zwarten wonen. In Kinshasa heerste een soort apartheidssysteem *avant la lettre*. Het Zuid-Afrikaanse apartheidmodel heeft zich sterk laten inspireren door het Belgische stadsplan met zwarte en blanke wijken.”

Toch heeft die strikte scheiding het ontstaan van de huidige mengcultuur niet kunnen verhinderen?

De Boeck: “Inderdaad. Vanaf de jaren vijftig ontstond er een Afrikaanse stadscultuur met eigen ontmoetingsplaatsen en een nieuw soort muziek, de Kongolese rumba. De opkomst van die cultuur heeft te maken met het ontstaan van vrije tijd, maar is ook sterk verbonden met de koloniale aanwezigheid. Het is een verhaal van vermenging dat eigen is aan de stad zoals ze geworden is. Belgische, Europese, traditionele en Afrikaanse dynamieken zijn door elkaar beginnen te lopen in een postkoloniale stadscultuur die veel meer geglobaliseerd is dan in onze steden. Mensen verplaatsen zich veel makkelijker naar andere steden en werelddelen. Ze switchen makkelijker tussen identiteiten en het dorp en de stad zijn veel sterker met elkaar verweven. In die zin is Kinshasa veel moderner dan onze steden. Westerlingen zijn veel provincialistischer. Wij zitten veel meer vast aan lokale identiteiten. In Afrika kun je probleemloos een moslim zijn en tegelijk je voorouders vereren, uitgaan op zaterdagavond en deelnemen aan rituelen die niets met de islam te maken hebben. Je wisselt voortdurend van identiteit.”

PASCAL DEBRUYNE

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p12

MEER LEZEN?

- ‘Kinshasa, Tales of the Invisible City’ van Filip De Boeck & Marie-Françoise Plissart. (uitgegeven bij Ludion)
- ‘De gesproken stad’ van Filip De Boeck, Koen Van Synghel en Vincent Lombume Kalimasi en AbdouMaliq Simone (uitgegeven bij Literarte)

TINTELIJN CVBA SCHILDERSCOLLECTIEF

tintelijn

VAKMANSCHAP MET NATUURZUIVERE VERNEN

Werken met • natuurverven
• linoleum
• leempleister

www.tintelij.be
09.219 09 60 - info@tintelij.be

HET HINKEL SPEL
COÖPERATIEVE KAASMAKERIJ

F. Lousbergskaal 33
9000 Gent
Tel 09/224.20.96
www.hethinkelspel.be

Voor een fijne selectie
artisanale kaas, brood,
wijn en meer natuurlijke
verwennerij : één adres!

Uw Hinkelspelwinkel
10u -13u & 14u -18u
dinsdagnamiddag & zondag
gesloten

© foto's Fixatief

VOOR VORST EN VADERLAND

Onze politiciers worden slimmer met de dag
Tot nu toe was er geen enkel pamfletje dat ik zag
De meeste raken ongelezen de vuilbak in
Dus daar geld in steken heeft zeker geen zin
Nu proberen ze ons met een paar bladzijden te paaien
En artikels over Gent zijn ze volop aan het zaaien
Door onze benieuwdheid over de inhoud willen we ze lezen
En zo onder hun invloed komen, is te vrezen
Maar dat is natuurlijk de bedoeling van de partij
Een grote aanwinst van stemmen maakt hen blij
Dus mensen: wees op uw hoede en denk goed na
Met wie je de volgende jaren in zee ga

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p15

CORRIE

VERKIEZINGSSTRIJD

Het is zondag vandaag, en vroeg, ontielig vroeg.
Marcel heeft me mijn bed uitgejaagd. Dus zit ik op mijn terras te knippen tegen de zon - in tegenstelling tot Marcel krijg ik voor acht uur geen ontbijt door mijn strot.
Koffie en een gedachtestroom.

Ben ik een gewoontedier of leef ik de laatste weken op automatische piloot? De voordeur openen met de badge van het werk? De stad in trekken en met veel naar huis komen, maar niet met datgene waarvoor ik op pad ben gegaan? Wakker schrikken op de Ring en vloeken omdat ik de verkeerde afrit heb genomen, op weg naar mijn oude werk?

Warhoofd, een dromer die zijn draai niet vindt.

Het moet vooruit gaan, snel, vooral snel.

The Rat Race.

'Those stupid, stupid rat creatures' – voor de insiders: *'Bone'* van Jeff Smith.

Ik houd het voorlopig bij een paar mooie blauwe ogen, het is te warm voor ambitieuzere plannen.

Binnenkort, als we de hitte van de zomer zijn vergeten, als de feesten zijn verteerd en uitgekotst, de demonen zijn bedwongen en het laatste vuil van tussen onze tenen is gewassen ... straks dus, dan gaan we voor het hogere doel. Voor ons aller Eer en Glorie, voor vorst en vaderland, gaan we een nieuw bestuur kiezen! Nog maar eens; ik ben de tel intussen kwijt. Maar deze keer kiezen we de juiste mensen, de juiste vertegenwoordigers die Ons leven aangenamer zullen maken.

Hopen we. Geloven we. Willen we. Eisen we.

Weg met alle Kaplans, weg met alle slechterikken. We interneren iedereen, nieten een zender achter hun oren en hangen zelf de vermoorde onschuld uit.

Ik ben benieuwd hoe bont we het deze keer gaan maken, hoe zwart we nu gaan kleuren.

Ons Belgenland, zo rijk, zo makkelijk.

Maar net zo arm en zo moeilijk.

De zon schijnt nog steeds, ik puf een eind weg. Een druppel glijdt langs mijn rug naar beneden. Misschien moet ik nu toch maar dat ontbijt zien binnen te krijgen?

Ik tuur over de Gentse daken, *a room with a view*, kerktorens en kranen, zwaluwen en duiven.

Er hangt hier een onwezenlijke rust op dit uur.

De zonsopgang staat op mijn netvlies gebrand.

Een klok luidt.

Er moet geleefd worden.

Vandaag.

Morgen.

Vormingplus

Volkshogeschool Gent-Eeklo vzw

Reigerstraat 8 ■ 9000 Gent
tel. 09 2242265 ■ fax 09 2337687
e-mail info.gent.eeklo@vormingplus.be

ONS NIEUW HERFSTPROGRAMMA IS ER!

Zie www.vormingplus.be
en klik op Gent of vraag
onze brochure aan

ELS

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p15b

ZES JAAR ZEGGEN WAT U DENKT

HET VLAAMS BELANG IN DE GEMEENTERAAD

Bij de gemeenteraadsverkiezingen van oktober 2000 behaalde het (toen nog zogeheten) Vlaams Blok 19,5 % van de Gentse stemmen. Daarmee werd het Blok de derde grootste partij en mocht ze 11 van de 51 gemeenteraadsleden leveren - vier meer dan in de vorige legislatuur. Vandaag houdt niemand het voor mogelijk dat de partij - intussen omgedoopt tot Vlaams Belang - nog kan verliezen of zelfs maar stagneren. Wij gingen voor u na waarover de partij zich de afgelopen zes jaar heeft ontfemd in Gent.

VLAANDEREN BOVEN

De partij zit natuurlijk in de oppositie - en de meerderheidspartijen lijken niet erg happig om er nauw mee samen te werken. Toch kan Vlaams Belang in de gemeenteraad en de verschillende commissies waarin ze zitting heeft, naar hartelust interpellieren, voorstellen (proberen te) amenderen, moties indienen en vooral: vragen stellen. Veel vragen, zo blijkt: de partij gaat er prat op dat tot 80 % van de vragen aan het schepencollege gesteld wordt door Vlaams Belang-mandatarissen. Dat blijkt ook uit de bulletins van mondelinge en schriftelijke vragen en antwoorden die het Gentse stadsbestuur maandelijks publiceert. Het Belang blijkt daarbij een duidelijke voorkeur te hebben voor een aantal steeds terugkerende thema's. Het VB is een nationalistische partij. Ze staat dan ook bij voorkeur op haar achterste poten wanneer het Vlaamse karakter van onze stad

in gevaar is, bijvoorbeeld wanneer een stadsdienst of een door de stad betoelagde organisatie een andere taal dan het Nederlands gebruikt. Het SMAK verstuurt een tweetalige uitnodiging? Kan niet. Er verschijnt tweetalige info (Turks-Nederlands) over de zone 30? Ongehoord. Victoria Deluxe laat bij een door de stad gesubsidieerde picknick in het Baudelopark een Franse tekst voorlezen? Waar zijn we mee bezig! De 'afscheidszone' aan het Sint-Pieterstation aankondigen als 'kiss and ride'? Een schandaal. Helemaal te gek en 'Fransdol' wordt het wanneer een school (het 'Collège Français de Gand') voorstelt om tweetalig onderwijs aan te bieden, of als er op de Vlaamse feestdag 'Nederlandsonkundige Luikenaars' mee de animatie verzorgen en de stands bevolken. Walen? En dat op de elfde juli?!

De nationale feestdag is voor het Belang een gewichtige zaak. Zo zijn er vrijwel elk jaar vragen over de bevlagging van openbare gebouwen. In 2003 bijvoorbeeld bleek slechts 43% van de publieke gebouwen correct bevlagd - blijkbaar getroostte iemand zich de moeite dat nauwkeurig na te gaan - en het VB wilde dan ook weten welke sancties de snoodaards mochten verwachten die verzuimden de Vlaamse Leeuw te hijsen. Aan de Vlaamse symbolen mag niet worden geraakt. Wanneer de Vieze Gasten in een aankondiging in het buurtnieuws Rooigem - Brugse Poort Consciences 'Leeuw van

Vlaanderen' omschrijven als "een monsterlijk linguïstisch gedrocht waarop Vlaanderen een geschiedenis, een vlag en een feestdag heeft gebouwd", eist het Belang maatregelen om te verhinderen dat 'dergelijke beledigende onzin' nog gepubliceerd wordt.

Vlaams-nationalisten zijn ook geen fan van het koningshuis. Elke keer als een lid van de koninklijke familie naar Gent komt, vraagt het Belang zich af hoeveel dat heeft gekost, hoeveel stadspersoneel er moest ingezet worden en in welke taal het gekroonde hoofd in kwestie zich wenste uit te drukken.

MOBILITEIT & VEILIGHEID

Een ander thema dat vaak terugkomt is mobiliteit. Volgens het Belang voert de huidige meerderheid een 'fundamentalistisch anti-autobeleid' dat de stad stilaan onbereikbaar maakt. Het VB pleit voor een evaluatie en aanpassing van het huidige mobiliteitsplan dat "de commerciële leefbaarheid van het centrum vernietigt en van de voetgangerszone na valavond een desolaat paradijs voor inbrekers en overvallers maakt". De zone 30 vindt de partij veel te uitgebreid, de parkeerplaatsen zijn te weinig talrijk en te duur. De gebrekkige wegeninfrastructuur (te smalle invalswegen; te veel paaltjes, verkeersdrempels en zelfs verkeerslichten) hindert een vlot verkeer en dient aangepast en uitgebreid te worden. Vlaams Belang trekt volledig de kaart van de auto-mobiliteit. Het openbaar vervoer komt voornamelijk ter sprake als zich ergens op een

© Hendrik Braet

bus of tram een incident heeft voorgedaan. Het openbaar vervoer als veiligheidsrisico dus, en daarmee zijn we aanbeland bij één van de favoriete VB-thema's. Bij voorkeur in verband gebracht met het vreemdelingenvraagstuk is veiligheid de absolute hoofdbekommernis van de partij. Talloos zijn de meldingen van allerlei vormen van overlast, met de bijhorende vraag waarom de Stad klachten van buurtbewoners 'negeert' of 'naast zich neerlegt' en welke maatregelen ze denkt te zullen nemen? Als men de lijst van incidenten overloopt, zou men zowaar gaan geloven dat onderhand zowat de hele stad in een *no-go area* is herschapen en dat vrijwel elke buurt, straat of plein siddert en beeft onder de niet aflatende terreur van hangjongeren, (in hoofdzaak allochtone) jeugdbendes, drugsverslaafden, vandalen, dronken marginalen en herrieschoppers allerhande. Kortom: in vergelijking met de sloppenwijk die Gent is, moeten de Braziliaanse *favela's* of Zuid-Afrikaanse *slums* wel idyllische plaatsen zijn.

Uit de antwoorden van het college (en bij dergelijke onderwerpen is het de burgemeester zelf die zich de moeite getroost uitgebreid en ernstig te antwoorden) blijkt nochtans dat het met de veiligheid in Gent nog niet zo erg is gesteld en dat de Stad wel degelijk op de hoogte is van de overlast, maatregelen neemt en de klachten dus niet 'negeert' of 'naast zich neerlegt'. Alleen: elke maatregel of aanpak die afwijkt van wat het

Belang zelf voorstaat (er fors tegenaan gaan met bokshandschoenen en grove borstel, bijvoorbeeld), komt volgens hen neer op *soft* gedoe en linkse prietpraat. Voor het VB hoeft er niet nagedacht te worden over oorzaken of gevolgen; dergelijke onzin is de hobby van "alternatieve en zich intellectueel wanende linksige types" die de om zich heen grijpende verloedering en toenemende criminaliteit negeren en ontkennen. Een symptoom hiervan is "het alsmaar toenemende drugsgebruik" onder jongeren, alweer mede te wijten aan 'laksheid' van de overheid. Die lijkt inderdaad niet geneigd om de Belangvoorstellen terzake te volgen, zoals het uitvoeren van drugtests op scholen ("wat in Amerika zijn nut bewezen heeft"), of het inzetten van drugshonden "op scholen en andere plaatsen waar veel jongeren samenkomen."

ZOGENAAMDE 'ASIELZOEKERS'

Onder 'toenemende criminaliteit' rekent de partij ook de aanwezigheid van illegale en afgewezen asielzoekers (steevast "zogenaamde 'asielzoekers'" genoemd. Zogenaamd, gevolgd door een woord tussen aanhalingstekens, is een geliefd stijlbloempje in VB-kringen. Ze hebben het over zogenaamde 'intellectuelen', zogenaamde 'progressieven', zogenaamde 'socialen' enz.). Illegaliteit is een misdaad op zich waartegen de Stad voor de verandering veel te laks optreedt. De partij wil dat de politie actief op zoek gaat naar illegalen en dat de Stad

meewerkt aan een actief uitzettingsbeleid. Deelnemers aan kerkasielacties dienen opgepakt te worden en "uitgeleverd aan de hogere overheden." Vlaams Belang vraagt ook maatregelen tegen asielzoekers die steun ontvangen van andere OCMW's dan het Gentse, die de stad 'overspoelen' en bepaalde buurten 'dag en nacht terroriseren.' Asielzoekers zijn niet alleen een gevaar voor de openbare orde, ze bedreigen ook rechtstreeks het stadspersoneel. Welke maatregelen zal de stad nemen om OCMW-medewerkers te beschermen tegen 'agressieve asielzoekers'? Zelfs de volksgezondheid loopt gevaar, want "veel asielzoekers zijn dragers van besmettelijke ziekten zoals TBC." En welke maatregelen zal de stad nemen om personeel dat met asielzoekers in aanraking komt, zoals politieagenten, daartegen te beschermen?

Niet alleen nieuwkomers, ook al enige tijd in België residerende allochtonen kunnen zich verheugen op een warme belangstelling van het Vlaams Belang. De partij vraagt dan ook voortdurend gedetailleerde informatie op over hun aanwezigheid: met hoeveel zijn ze, vanwaar komen ze en waar wonen ze? Hoe groot is de volgmigratie ten gevolge van de wet op gezinshereniging? Hoeveel kinderen met een andere moedertaal dan het Nederlands zitten er op de Gentse scholen? Hoeveel moskeeën zijn er in Gent en hoe worden die gefinancierd? Wat is het aandeel van allochtonen in de sociale huisvesting? En

— uiteraard — hoe groot is hun aandeel in de criminaliteit? Daarnaast passeren ook een heleboel klassiekers de revue, zoals de vraag om hoofddoeken op school te verbieden, om gedwongen huwelijken, schijnhuwelijken en schijnrechtscheidingen (om als alleenstaande een hogere uitkering te kunnen opstrijken) te vermijden, vragen over fundamentalisten en terreurdreiging, enzovoort. Ook gaat het Belang voor u na of er in Gent al kleine Osama's zijn geboren en vraagt de partij daarbij aansluitend om "kwetsende en bewust provocerende voornamen" te verbieden.

MIDDENSTAND IN EIGEN LAND

Algemeen lijkt het VB niet in staat om in allochtonen iets anders te zien dan een gevaar of een bedreiging. Zo werpt het Belang zich graag op als verdediger van de middenstand, maar blijkt dat enkel voor de inboorlingen onder de middenstanders te gelden.

Allochtone middenstanders dienen vooral meer en strenger gecontroleerd te worden. De standaardreactie verloopt ongeveer als volgt: wordt er ergens een mistoestand of misbruik vastgesteld, dan wordt die veralgemeend naar een hele branche en vervolgens worden 'maatregelen' geëist. En stevast zijn het allochtone zaken die geïsoleerd worden. Wordt er in één pittabare gebrekkige hygiëne vastgesteld, dan is de hele volksgezondheid in gevaar door "met allerlei vieze beesten besmette pitta's". Blijkt er in een Turks café meer te koop dan drank alleen, dan blijken "de brave islamitische huisvaders toch niet zo braaf te zijn" en zijn Turkse cafés plots allemaal halve bordelen. Idem dito voor zwartwerk in een Turkse bakkerij, voor telefoon- en nachtwinkels en voor hallal-slaggers. Over slagers gesproken: het VB toont zich zeer bekommerd om dierenleed en dierenrechten. Eén keer per jaar toch, en toevallig altijd rond het

offerfeest.

Het Belang meent dat de stad "op vanalles en nog wat bespaart behalve op het zogenaamde 'integratiebeleid', terwijl er in heel Gent nauwelijks een geïntegreerde vreemdeling te vinden is". Het VB vraagt van vreemdelingen dat ze zich assimileren. De partij meent dat de "geldverslindende integratie-industrie" net het tegenovergestelde nastreeft, namelijk dat "diensten zich interculturaliseren, dit is zich aanpassen aan de veelvoud van culturen en nieuwkomers in Gent." De partij vindt

In vergelijking met de sloppenwijk die Gent is, moeten de Braziliaanse favela's of Zuid-Afrikaanse slums wel idyllische plaatsen zijn

elke euro die aan integratiepolitiek uitgegeven wordt er één te veel, en alle initiatieven terzake worden nauwellettend gevolgd. Het is een lange lijst van initiatieven die voor het Belang niet door de beugel kunnen. Als tijdens de seniorenweek een moskeebezoek op het programma staat, dan is dat "het bevorderen van één godsdienst en in strijd met de religieuze neutraliteit waaraan elk bestuursorgaan zich dient te houden." Dat er ook een bezoek aan de St. Baafskathedraal gepland is, doet dan niet terzake. Steun aan de organisatie van het suikerfeest in een buurtcentrum is "een inbreuk op de scheiding van kerk en staat". Een cursus over gezonde voeding voor vrouwen is discriminerend (voor mannen) en bovendien "rolbestendigend". Het Meisjeshuis in het Rabot bevordert "seksuele apartheid" en is een "knieval voor de islamieten." Zelfs een gewoon, informatief artikel over de Ramadan in het Buurtnieuws

kan niet, wegens "te positief discriminerend tegenover andere godsdiensten en in strijd met de neutraliteit."

BELANG(ST)WEKKEND

Een geliefd doelwit voor de VB-fractie is het "zogenaamde 'intercultureel centrum' De Centrale." Dat moet afgeschaft worden en vervangen door "een cultureel centrum voor alle Gentenaars." Zelfs wanneer De Centrale Europese films programmeert, is het niet goed. Bij Kieslowski's *Bleu-blanc-rouge*-trilogie is de vraag "wat daar nu integratiebevorderend aan is"; de Belgische (Waalse) film *Rosetta* heet "zwaar deprimerend en ongeschikt voor de modale Allochtoon" en Eisensteins *Pantserkruiser Potemkin* had men moeten voorzien van een inleiding om duidelijk te maken dat het hier om een "Stalinistische propaganda-film" gaat. Of wie een hond wil slaan...

Intussen is er geen enkele reden om te geloven dat het Vlaams Blok sinds zijn verrijzenis als Vlaams Belang zijn maatschappijvisie gemilderd of aangepast zou hebben. Kijk maar naar de heftige reactie van de partij bij de geringste poging om de precare arbeidsmarktpositie van allochtonen te verbeteren. Als men overweegt dat de samenstelling van het politiekorps meer een "afspiegeling van de samenleving" zou moeten zijn, schreeuwt het VB meteen moord en brand over dit "voornemen om de politie quota door de strot te rammen". Terwijl men alleen maar van plan was een inspanning te leveren om ook onder de allochtone gemeenschappen personeel te rekruteren. Van 'positieve discriminatie' of benoeming van allochtonen op basis van hun afkomst, laat staan van een quotastelsel, was helemaal geen sprake. Dat sommigen dat wel zo zagen, zegt vooral veel over hén.

KOEN DESTOOP

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/pr16

© Hendrik Braet

WAAR WAS SAS?

De voorbije maanden werden Gentenaars regelmatig geconfronteerd met verkiezingsdrukwerk in hun bus. Een opvallende publicatie was het kleine boekje ‘Waar was Sas?’ van VLD-lijsttrekker Sas van Rouveroi. Niet alleen is er amper een verwijzing naar zijn partij in terug te vinden, zijn verbod op iets wat er niet is in Gent, met name boerka’s, lokte hevige reacties uit. Zo ook bij deze dame van niet-Belgische afkomst.

Waar was Cristophe?

Hij was in Rwanda te midden van de oorlog, hij verloor zijn familie, zijn benen, heeft een litteken achteraan zijn hoofd en zijn huid is verbrand.

Waar is hij nu?

Hij is in Gent, hij is politiek vluchteling en studeert Nederlands. Dat is erg moeilijk voor hem, hij kan nauwelijks opnieuw normaal praten.

Waar was Amina?

Ze was in Iran met haar man die haar elke dag sloeg en misbruikte. Wanneer ze hem wou verlaten, werd ze ter dood veroordeeld.

Waar is ze nu?

Ze is in Gent en studeert aan de universiteit, ze spreekt perfect Nederlands.

Waar was Ivnova?

Ze was in Roemenië waar ze probeerde te overleven met haar twee kinderen. Ze had de keuze uit twee mogelijkheden: prostitutie of migratie.

Waar is ze nu?

Ze is in Gent waar ze zorgt voor andere kinderen, en droomt ervan terug te gaan en een huis te bouwen voor haar kinderen.

WAAR WAS JIJ DAN SAS?

Het spijt me je te moeten teleurstellen, maar je bent niet de enige die IS.

Er zijn duizenden mensen die, zoals ik, verbaasd ZIJN over de schoonheid en het ‘perfecte evenwicht’ van deze stad, en over wat deze stad nog (misschien niet voor lang meer) te bieden heeft aan een erg grote groep mensen in al hun diversiteit.

Ik ben blij te lezen in je mooie verkiezingspropaganda dat je elke dag naar de stad kijkt en haar schoonheid herkent. Maar...

Is er schoonheid zonder lelijkheid, is er licht zonder duisternis?

Neem je ook de diepste geest waar van deze grootsheid? Of is deze grootsheid zoals een verbazingwekkende vrouw vol botox en siliconen en met zoveel make-up op dat je, wanneer je haar gezicht schoonveegt, een huid ontdekt die is vernietigd?

Ik hoop, Sas, dat je als politicus kan luisteren en beslissen (met de macht die je hebt) en durft te krabben in de poreuze huid van Gent... en dat je niet alleen blijft steken in de ‘*making up*’ van je stad.

Gent is ook mijn stad, hoewel ik hier niet geboren ben, zoals zoveel anderen. Jij koos daar niet voor, dat weet ik. Wij deden het... Wij trachten hier te integreren, we proberen ‘je taal’ te begrijpen, om te kunnen leven in ‘jouw stad’. We doen verbazingwekkende inspanningen, opdat je op een dag ons niet meer zal bekijken als vreemdelingen omwille van onze huidskleur en onze overtuigingen, maar gewoon als menselijke wezens met dezelfde problematiek als die van jou. Kan je echt met open ogen naar ons kijken? De ogen. Op dat vlak ben ik het eens met jou: ze zijn zo belangrijk, zo onthullen ons, ze brengen ons en anderen tot naaktheid. Maar Boerka’s hebben hier niets mee te maken.

Diversiteit is vandaag een groot discussiepunt. Ik begrijp je standpunt, ik

begrijp dat je het noodzakelijk vindt dat mensen met je praten in ‘jouw taal’. Maar er bestaat een universele taal die veel verder gaat dan een dialect: de taal van liefde en respect. Zonder die twee zou ik zelfs als ik je taal sprak, niet met je willen praten. Het zou onmogelijk zijn een dialoog te voeren... Afwijzing creëert angst en agressie en isolatie. Zoals ik begrepen heb uit je verkiezingspropaganda ga je voor diversiteit met een ‘maar’. Maar zo’n diversiteit creëert alleen chaos ...

Ik voel me droevig, Sas, ik dacht dat deze stad beter was dan ze in werkelijkheid is. Ik bereik nu de huid van de stad, realiseer ik me, en ik voel toenemende angst. Ik ben ook bang om op straat te wandelen, ik heb ook schrik dat iemand mij zal vermoorden omwille van mijn huidskleur, ik voel angst om te leven in een samenleving waarin niemand om elkaar geeft. Een erg productieve samenleving, met intelligente en competitieve studenten die enkel kunnen denken aan hun studies, en tijdens de weekends xtc of cocaïne moeten nemen om te kunnen relaxen! Ik ben bevreesd voor de droefenis die ik zie in de gezichten van de mensen. Bevreesd door het besef dat ‘cultuur’ een grote doder is in de eerste wereld.

Zoals je zei, Sas, het is goed leven in Gent, voor heel wat mensen, maar nog lang niet voor iedereen.

En ja, Sas, je hebt gelijk, en andere politici ook: ik gá terug. Ik blijf liever in de derde wereld dan verplicht te worden om tot de vierde wereld toe te treden omdat ik ‘anders’ ben.

NATHALIE ELGHOUL

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p19

© Inge Devuyt

DE EERSTE KEER STEMMEN

Op 8 oktober kunnen voor het eerst ook mensen zonder de Belgische nationaliteit deelnemen aan de gemeenteraadsverkiezingen. Het gaat zowel om personen afkomstig uit de nieuwe E.U.-landen als om mensen uit niet-E.U.-landen die hier al vijf jaar verblijven. Eind juni had volgens De Morgen (dd. 26/07/2006) slechts 5,86% van de nieuwe stemgerechtigden in Vlaanderen zich al laten registreren - en registratie is noodzakelijk om naar de stembus te mogen trekken in oktober. Ter informatie: de uiterste datum voor inschrijving was 30 juli. Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, sprak prompt over een duidelijke desinteresse om deel te nemen aan de verkiezingen. Maar is desinteresse wel het juiste woord om het lage cijfer te verklaren? En hoe kwalitatief verliep de bekendmaking van het pasverworven stemrecht?

PARTICIPEREN MOET JE LEREN

Vanuit het Vlaams Minderhedencentrum werden folders voor de nieuwe doelgroep opgesteld die besteld konden worden door geïnteresseerde sociale diensten. In Gent bezorgde de Stad een brief aan iedereen die ingeschreven staat in het bevolkingsregister of het vreemdelingenregister. Nog in Gent sloegen verschillende diensten de handen in elkaar om infosessies met tolken te voorzien over het politieke systeem in België en de werking van een gemeente. In enkele maanden tijd werden de nieuwe kiezers ingelicht over hun nieuwe recht, werd verwacht dat ze hun stem als waardevol inzagen voor de komende verkiezingen, dat ze zich op eigen initiatief verder informeerden over ons politieke systeem, dat ze informatie vergaarden over de politieke partijen en hun standpunten en ten slotte dat ze de inspanning deden om zich te

gaan inschrijven op de Dienst Bevolking. Alles samen een hoop verwachtingen die op korte tijd ingevuld moesten worden. In de wetenschap dat zelfs de autochtone Belg zich vaak al niet de moeite getroost om informatie te vergaren om zijn stem doordacht te bepalen, is het niet onlogisch dat het aanspreken en motiveren van de nieuwe kandidaat-kiezers tijd en energie vergt.

Een stem geven aan elke belastingbetalende burger in Vlaanderen, ook de niet-Belgische, is een overwinning van 'links' die niettemin op achterdocht botst bij de nieuwe stemmers. Dat lijkt trouwens een algemene trend te worden in België: ook Belgen zijn weinig bekend met de partijprogramma's en wantrouwen het politieke landschap. Daarbij komt nog dat voor de meeste nieuwe stemgerechtigden 'stemrecht' een bijzonder nieuw begrip is.

Stemmen... Een vorm van participeren in een samenleving waarvan ze al minstens vijf jaar deel uitmaken. Kritisch nadenken over wat goed en fout loopt in een land dat hen in eerste instantie niet altijd met open armen heeft ontvangen. De nieuwe stemgerechtigden maken deel uit van onze multiculturele samenleving, maar worden er door sommige autochtone Belgen nog dagelijks op gewezen dat ze ‘niet van hier’ zijn en geen recht hebben om hier te lopen, te werken, te leven. Plots wordt hen gevraagd ‘kritisch’ te zijn, te participeren, hun stem te laten spreken – ook al is dat dan anoniem achter een gordijntje. Velen komen uit een land dat democratie niet hoog in het vaandel draagt, een land waar hun mening niet gehoord wordt, waar beslissingen over de hoofden heen genomen worden, waar politiek onlosmakelijk verbonden is met corruptie. Is het dan nog moeilijk te begrijpen dat het tijd en moeite kost om de nieuwe stemmers het belang van stemrecht te laten inzien, in plaats van het gebrek aan inschrijvingen simpelweg te bestempelen als een teken van desinteresse?

DE STEM VAN DE KANDIDAAT-KIEZERS

Mira S., een Kosovaarse van 26, verblijft al zeven jaar in ons land. “Politiek interesseert me niet en heeft me nooit geïnteresseerd”, zegt ze stellig. Toch blijkt al snel dat ze meer uit onwetendheid spreekt dan uit desinteresse. Na een gesprek over stemrecht en een korte omschrijving van het politieke landschap in België denkt ze er ernstig over na om zich toch in te schrijven. Participeren is geen impliciet kenmerk van elke maatschappij, het is een voorrecht dat wij in het Westen hebben opgebouwd. Participeren vraagt om een kritisch-reflecterende geest, en ook dat is niet voor iedereen een evidentie: vergeten we vooral niet de invloed van sekse en cultuur. Het voorrecht om kritisch te kunnen reflecteren is niet in elk land voor man én vrouw zo wijdverspreid als in België. Ook Mohammed S.A., een 26-jarige Somaliër, heeft zich naar eigen zeggen nooit geïnteresseerd in politiek. Niet in het minst omdat er in Somalië al zestien jaar geen regering is, en hij er zoals iedereen het rechtstreekse gezag van de ‘stamleiders’ aanvaardde. Hier in België groeide echter zijn interesse in politiek. “Het zijn vooral mijn collega’s die me lieten inzien dat verkiezingen belangrijk zijn. Ik werk samen met allemaal Belgische mensen en soms wordt er al eens over politiek gesproken op het werk. De belangrijkste reden waarom ik ga stemmen, is omdat het belangrijk is dat mensen of partijen opkomen voor mijn rechten. En dan heb ik het vooral over mijn rechten als arbeider.” Via politiek bewuste Belgen werd hij beetje bij beetje overtuigd van het belang van verkiezingen, politiek en het concept ‘participatie’. Vijfentwintig jaar

nadat hij in ons land kwam wonen, beseft hij dat België een land is van vrijheid: “Je kunt nee zeggen als je wil, je kunt ja zeggen als je wil. *You can vote your own vote.*” J.J., een vrouw van 35 uit Sierra Leone, heeft een nogal aparte motivatie om te gaan stemmen. “Ik werk als poetsvrouw, en zo kom ik in contact met allerlei Belgen. Op een dag zag ik één van de vrouwen bij wie ik schoonmaak op TV. Ik schrok, want ik wist niet dat zij een bekende politica in Gent was. Ze had mij er zelf nooit over verteld. Die vrouw is zo vriendelijk voor mij, ze behandelt mij als gelijke. Zij is de reden waarom ik ga stemmen. Ik ga stemmen op haar en ik heb al zeven vriendinnen overtuigd om zich ook in te schrijven en op haar te stemmen.” Door eenvoudig menselijk contact heeft de politiek voor J.J. een gezicht gekregen, en die vermenselijking is voor haar de belangrijkste drijfveer om te gaan stemmen.

POLITIEK IN DE PRAKTIJK

Informatie over en interesse voor het politieke landschap in België komen bij de meeste kandidaat-stemmers niet zozeer voort

“Op een dag zag ik één van de vrouwen bij wie ik schoonmaak op TV. Ik schrok, want ik wist niet dat zij een bekende politica in Gent was. Die vrouw is zo vriendelijk voor mij, ze behandelt mij als gelijke. Zij is de reden waarom ik ga stemmen.”

uit de talrijke politieke propaganda, maar uit gesprekken met mensen in België of uit de eigen gemeenschap. De kennis over politieke partijen en hun standpunten is beperkt, hoewel de nieuwe stemgerechtigden wel enkele dingen opvangen uit de actualiteit. Mohammed S.A. heeft zo zijn eigen mening over het Vlaams Belang. “Het programma van het Vlaams Belang doet me denken aan de manier zoals het er aan toe gaat in Somalië. Daar kunnen arme mensen niet geholpen worden, er is geen uitweg. Hier in België kan je altijd terugvallen op een geldsom die je in staat stelt eten te kopen. Iedereen heeft een beetje dezelfde kansen. Ik werk graag, het is de taak van de man, maar wat als ik op een dag zonder werk val?” J.J. weet dan weer dat Groen! enkele jaren geleden opkwam voor mensen zonder papieren, en daarvoor is ze hen dankbaar. Zes jaar heeft zij in België overleefd, zonder papieren, zonder zekerheid. Ook voor Mohamed S.A. is het vluchtelingenbeleid een thema waar de partijen zich dringend verder moeten over

bezinnen. Hij schat dat zo’n zestig procent van de Somalische mensen in België geen papieren hebben. “Veel mensen, gevlucht uit vluchtelingenkampen in eigen land, krijgen de boodschap dat ze niet in België kunnen blijven, maar waar kunnen ze dan wel naar toe? Niet Somalië, niet België.”

Van het eerste contact met België herinneren ze zich vooral de onzekerheid, veroorzaakt door de willekeur van ons asielbeleid. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ze spontaan dit onderwerp aankaarten wanneer het over ‘politiek’ gaat.

Wat zouden zij graag willen veranderen in Gent? Mira S. stelt dat België voor haar een goed land is, waar onderwijs en gezondheid goed ingericht zijn. Ook zij kaart het probleem van de mensen zonder papieren aan: het leven in Gent zonder papieren is té hard. J.J. heeft enkele kritische bemerkingen. “De wachtlijst voor het verkrijgen van een sociale woning moet ingekort worden. Een gemiddelde wachttijd van drie jaar is te lang. Huisvesting is te duur in Gent.” Ook het gebrek aan respect kaart zij aan als een dagelijks probleem. Ze zegt dat de zwarte bevolking in Gent hier meer hinder van ondervindt dan andere minderheidsgroepen, omdat zij geen problemen willen en bij conflicten gewoon weglopen – wat uitlokkend zou werken. Mohammed S.A. heeft een idee voor meer verdraagzaamheid. Hij vindt dat de gemeentepolitiek meer aandacht zou moeten besteden aan sport. Sport heeft de kracht om culturen dichter bij elkaar te brengen. Hijzelf is een voetbalfanaat en stelt een soort world cup voor in Gent. “In het tornooi nemen de verschillende gemeenschappen die in Gent wonen het tegen elkaar op, en nadien gaan ze met elkaar in dialoog. Ideeën kunnen uitgewisseld worden, iedereen kan zeggen wat hij wil en niet wil. Als ik dertig jaar word, zou ik graag kunnen zeggen dat alle mensen dichter tot elkaar zijn gekomen, dat een Somalische man kan trouwen met een Belgisch meisje bijvoorbeeld. Dat racisme verleden tijd is. Het is aan de nieuwe, jonge generatie om ideeën te delen, elkaar te respecteren en te communiceren.”

De zogeheten ‘gedesinteresseerde’ nieuwe stemgerechtigden denken wel degelijk mee over het Belgische politieke landschap als ze daar persoonlijk worden op aangesproken. Kritisch denken kan leiden tot participatie. Stemmen is een mogelijk bewijs van geloof in participatie, al houdt het daar natuurlijk niet bij op. In dialoog treden met deze relatief nieuwe burgers vormt de basis voor een echte multiculturele maatschappij, waar mensen samenleven in verschil en gelijkenis. Want zoals J.J. zegt naar een Afrikaans spreekwoord: “*A place you live, is a place you call your home.*”

INGE DEVUYST

Reacties: www.tienstiens.org/tt/p20

DE PAUW EN HET BENZINESTATION

© Freddy Willems

Begrijp me niet verkeerd, de Turkse kinderen in mijn vergeten straat zijn heel aardig, schattig en beleefd, alleen stellen ze altijd van die lastige vragen, elke dag opnieuw.

Mijnheer, waar is je vrouw?

Heb je al een trouwfeest gehad, mijnheer?

Mijnheer, waarom heb je geen vrouw?

Soms heb ik zin om te antwoorden dat mijn vrouw heden niet thuis is omdat ze voor zes maanden in Alaska verblijft, alwaar ze is tewerkgesteld in de visverwerkende nijverheid. Een leugentje om bestwil is af en toe gepermitteerd, maar voor je het weet geraak je verstrikt in een web vol leugens waar je nooit meer zonder kleerscheuren uitkomt. Zoals die man die twintig jaar lang tegen iedereen bleef volhouden dat hij dokter was in een prestigieuze internationale instelling. Tot zijn vrouw op zekere dag ontdekte dat hij elke dag op de parking van de autosnelweg acht uur in zijn auto bleef zitten, de krant en medische naslagwerken las en zijn boterhammen opat tot de werkdag was afgelopen. Dat hij zijn eerste jaar geneeskunde nooit had afgemaakt en dat men in het bewuste instituut nog nooit van hem had gehoord. *Omnia vanitas*, alles is ijdelheid. Nadat hij was ontmaskerd heeft de nepdokter heel zijn gezin omgebracht. Zo ver wil ik het niet laten komen. Ik zou ook kunnen zeggen dat mijnheer helaas nog niet het geluk heeft gekend om de Ideale Vrouw Zijner Dromen tegen het lijf te lopen en dat de kans statistisch gezien uiterst gering is dat hij de Uitverkorene ooit zal vinden, omdat ze wellicht in Tahiti woont.

*‘When I was a young man, my mother said to me
There is only one girl in the world for you
She probably lives in Tahiti.’*

Maar of mijn curieuze Turkse buurtjes met deze filosofisch-existentiële uitleg vrede zouden nemen, betwijfel ik sterk. Dus heb ik maar een paar goudvissen gekocht om de aandacht af te leiden van het heikele onderwerp. Ze zijn er dol op. Voorlopig werkt mijn listig plan perfect, al vrees ik dat ik binnenkort minstens een pratende papegaai zal nodig hebben als bliksemafleider.

Augustus was een dode maand. Als ik het voor het zeggen had, ik zou de maand augustus gelijk afschaffen. De Feesten gedaan, alle Gentenaars op vakantie, de studenten naar huis of aan het blokken voor hun tweede zit en de allochtonen op familiebezoek in het moederland. Er liepen in het centrum enkel toeristen rond in belachelijke, veelkleurige shirts en met piepkleine digitale fototoestellen rond hun nek, en verdwaasd rondwalende lokale zombies met dode ogen, een fanfare van honger en dorst die zich te pletter verveelde omdat de stamkroegen allemaal dicht waren. Op televisie was er ook al geen bal te zien en zelfs de kwaliteitskranten vulden hun kolommen met slap komkommergeleuter. Dat er in het Britse Gloucester een mannetjespauw stapelverliefd geworden was op een benzinstation en meer van die wereldschokkende gebeurtenissen. Dit soort melige Man Bijt Hond-anekdotes moeten de lezers dan grappig vinden, terwijl het lot van

de hopeloos verliefde pauw zo indroevig en diep treurig is als het eeuwig wederkerende verhaal van de onmogelijke, onbeantwoorde liefde. Het water is veel te diep.

In het pand waar vroeger de burgemeester resideerde (zie TiensTiens 6), heeft nu een Bosnisch gezin zijn intrek genomen. De *pater familias* is een aardige, beleefde man die uitstekend Duits spreekt. Zijn papieren zijn nog niet helemaal in orde, de papiermolen van Holle Bolle Gijs (papier hier!) draait in augustus slechts op halve kracht. Een Mens zonder Papieren kan men mijn Bosnische buurman echter bezwaarlijk noemen. Onlangs heeft hij zich een boekenkast moeten aanschaffen om al zijn paperassen - geboorteaktes, schoolgetuigschriften, medische attesten, bewijs van legerdienst tot en met een brevet van honderd meter schoolslag - te kunnen opbergen. Zijn vrouw is ziek en bedlegerig. Het is zijn Hardwerkende Dochter die voor brood op de plank moet zorgen. Het meisje werkt in het schimmige parallelle economische circuit en strijkt een vorstelijke vergoeding van tien euro per dag op. Net genoeg om in een modale taverne een voorgerecht te bestellen.

‘Mein Freund, Wo ist deine Frau?’, vroeg mijn Bosnische buurman me gisteren. In mijn goudvissen bleek hij helemaal niet geïnteresseerd te zijn. Ik heb hem geantwoord dat ik geen vrouw meer nodig had sinds ik kennis heb gemaakt met het dichtst bijzijnde benzinstation.

LIEVEN DEFLANDRE

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p22

KAFEE DANSANT IN VOORUIT

OP ZONDAGMIDDAG VOOR IEDEREEN VAN 8 TOT 88

ZO 15/10 DADDY'S DARLINGS & THE BIG BANG BOYS (JAREN '40 SWING)
 ZO 19/11 PDM BIG BAND (SWING)
 ZO 17/12 LADY LINN & HER MAGNIFICENT 7 (JAZZ EN SWING)

GRATIS – KAFEE VOORUIT – 14:00

MEER INFO: WWW.VOORUIT.BE - T. 09 267 28 28

DeMorgen

canvas

MET DANK AAN DE INGANG - CEL SENIOREN STAD GENT & VICTORIA DELUXE
 MET DE STEUN VAN: VLAAMSE REGERING PROVINCIE OOST-VLAANDEREN, STAD GENT

Schenk je boeken een tweede leven

Bookshop

Oxfam-Solidariteit
 Sint-Amandstraat 16 9000 Gent

Koop jezelf een andere wereld

open
 maandag t.e.m. zaterdag
 10u tot 18u

info-voitures
 09/233 42 13
bookshop.gent@oxfamsof.be
www.oxfamsof.be/shops/gent

Een andere wereld.
 We staan er op!

kledij-schoenen-accessoires

Oxfam-Solidariteit vintage

Bij Sint-Jacobs 12 9000 Gent

schenk je kledij een tweede leven, breng ze binnen in onze winkel

open
 dinsdag t.e.m. zaterdag 10u tot 18u
 zondag 10u tot 13u

info
 09/223 13 53
www.oxfamsof.be/shops/vintage.gent@oxfamsof.be

Een andere wereld.
 We staan er op!

© foto's Hendrik Braet

VERKIEZINGSKOORTS

De messen zijn geslepen, er worden hevige discussies uitgevochten en listige plannen gesmeed. Iedereen voelt het, sommigen zien het aan de borden in hun voortuin: de verkiezingen staan voor de deur. Elke partij probeert het onderste uit de kan te halen om de kiezers aan zijn kant te scharen. Een belangrijk wapen in de strijd zijn de verkiezingsprogramma's. Tienstiens maakte een analyse van de programma's van de vier grootse partijen in Gent (CD&V, Sp.a, Groen!, VLD) en zette de belangrijkste punten voor u op een rijtje.

STADSVERNIEUWING/ CITYMARKETING

Het Gentse straatbeeld verandert voortdurend van look. Onder elke legislatuur ondergaat de stad een aantal opvallende opknappbeurten, en dat zal de volgende zes jaar niet anders zijn. Een belangrijk thema dus voor de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Na de projecten Zuurstof voor de Brugse Poort en Bruggen naar Rabot zijn alle partijen het er over eens dat ook de rest van de 19de-eeuwse gordel een opknappbeurt verdient. De buurten rond Dampoort en Ledeberg zijn de eerste die daarvoor in aanmerking komen. De sp.a wil daarvoor 25 miljoen euro uittrekken. CD&V kan zich ook in vinden in die plannen, maar wil vooral in de deelgemeenten investeren. De partij wil meer autonomie voor de deelgemeenten verkrijgen door vanaf 2012 deelgemeenteraden op te richten. Zo wil CD&V de Gebiedsgerichte Werking, waar inspraak nu beperkt is, compenseren en inspraak van onderop een politieke inbedding geven. De andere partijen halen in hun programma zelden of nooit de deelgemeenten aan.

“Het stadsbestuur moet bij het vorm geven aan nieuwe ontwikkelingen voortdurend zoeken naar de juiste maat van die ontwikkelingen. En daarbij natuurlijk de bewoners en de buurten centraal stellen.” Met zijn verkiezingsprogramma wil Groen! zich profileren als de partij die nieuwe projecten wil aanpassen aan de omgeving, niet andersom. Ze ziet liever bescheidener en kleinschaliger projecten die in harmonie zijn met de omliggende buurt. Opvallend in vergelijking met de andere partijen is haar strijd voor een ‘ander’ project Gent Sint-Pieters. Verder pleit Groen! ook voor verregaande inspraak voor buurtbewoners: “Inspraak is voor ons meer dan enkel hoorzittingen kunnen bijwonen en

bezuurschriften indienen.”

Lijnrecht tegenover de kleinschaligheid van Groen! staat de enorme ambitie van de VLD, die grootse plannen heeft met Gent. Zo wil de liberale partij Gent uitbouwen tot een “kennispool en een speerpunt in de ontwikkeling van de kenniseconomie.” De VLD streeft ook naar een sterk internationaal imago voor de stad, en niet enkel door verregaande stadspromotie. De partij wil Gent profileren als film- en tv-stad, met de uitbouw van het *Ghent Film Office* en van *Movie- & TV-World* als educatief entertainmentcentrum. Extra infrastructuur moet er bovendien voor zorgen dat Gent een topsportstad wordt. Tot slot behoren ook het aantrekken van toparchitectuur, het promoten van Gent als toeristische trekpleister en ondernemingsstad bij uitstek en de verdere ontwikkeling van Gent als cultuurstad tot de dromen van de Gentse VLD.

MOBILITEIT

Gent kan het drukke verkeer hoe langer hoe minder slikken. Rond de spitsuren is er in de binnenstad stevast geen doorkomen meer aan. Alle partijen erkennen dit probleem, al reiken ze wel erg verschillende oplossingen aan. Om maar te zeggen dat je met mobiliteit alle kanten op kan.

De VLD kiest naar eigen zeggen voor een ‘evenwichtig verkeersbeleid’. Opvallend is dat de partij niet echt maatregelen voorstelt om de verkeersstroom terug te dringen of vlotter te laten verlopen. Extra openbaar vervoer is het enige voorstel dat in die richting neigt. De andere maatregelen lijken er op afgestemd om nog meer auto's de stad binnen te loodsen. Zo vraagt de VLD dat in de wintermaanden na 19 uur de as Sint-Michiels - Laurentplein wordt opengesteld. Verder pleit ze voor 15 minuten gratis parkeertijd en voor meer parkings in en rond het centrum. De VLD wil na een nieuw referendum alsnog een parking onder het Braunplein, nadat dat voorstel in een vorig referendum werd afgeschoten.

CD&V en VLD lijken elkaar wel te vinden op het vlak van mobiliteit. Ook CD&V is voorstander van een extra ondergrondse parking, weliswaar niet onder het Braunplein maar onder het Anseeleplein. Beide partijen zijn voorstander van het inperken van de zone 30 mits er meer adequate controles komen. Ook over de uitbouw van extra openbaar vervoer en extra fietsroutes zijn ze het eens.

Groen! neemt een veel radicaler standpunt in inzake mobiliteit. Ze ziet een autoluwe stad

als enige oplossing. Voor Groen! zouden er vier autoloze zondagen per jaar moeten komen. Veel meer straten zouden verboden terrein worden voor auto's en parkeren in de stad zou ook fors duurder worden.

Daartegenover staan gratis parkings aan de rand van de stad waar de bezoekers gemakkelijk moeten kunnen overstappen op het openbaar vervoer. Onder de slogan ‘anders mobiel’ heeft Groen! een uitbreiding van 35 naar 80 km tramlijnen voor ogen. Het uiteindelijke doel is een binnenstad waarin fietsers en voetgangers de baas zijn.

Ook sp.a is gewonnen voor een autoluwe stad, al zijn de standpunten iets minder verregaand dan bij Groen!. In dit verkiezingsprogramma geen autoloze zondagen, duurder parkeren of een uitbreiding van het tramnet. sp.a wil daarentegen de hoofdtramlijnen dag en nacht laten rijden en ziet ook heil in *park & ride*-parkings als alternatief voor parkings in het centrum.

MILIEU

Wie milieu zegt, denkt automatisch aan Groen!. Nochtans zijn ook de andere partijen duidelijk voorstander van een groene stad. Groen! is wel de meest ambitieuze van de vier en durft ook minder populaire keuzes te maken. De andere partijen beperken zich meestal tot het bedenken van aangename maatregelen voor meer groen in de stad. Zowel sp.a als VLD zijn voorstander van meer buurtparken en het ontwikkelen van vier groenpolen (Gentbrugse Meersen, Parkbos Kastelensite, Vinderhoutse Bossen, Oud Vliegveld). Beiden streven ze naar een oppervlakte van 10m² groen per inwoner. Ook bewust energieverbruik staat in hun verkiezingsprogramma, door te investeren in duurzame woningen met een laag energieverbruik.

Groen! gaat resoluut voor een ecolabel voor Gent. Daaronder valt ook een bewust afvalbeleid: tegen 2013 zou de Gentenaar maximaal 125 kg afval mogen produceren. Groen! wil een noodplan voor wanneer het fijn stof in de lucht het alarmpeil bereikt. De partij deelt de voorstellen van VLD en sp.a voor meer groen in de stad, maar wil nog verder gaan. Zo pleit ze voor een terugdringing van het aantal harde bestemmingen ten voordele van natuurgebied.

CD&V blijft afwezig in dit onderwerp. In de zeven speerpunten van haar verkiezingsprogramma komt milieu niet aanbod. In het kader van het streven naar een ‘propere’ stad doet CD&V wel voorstellen

om sluikstorten tegen te gaan en een betere dienstregeling op te stellen voor Ivago.

VEILIGHEID

Veiligheid is ondertussen een klassiek en populair verkiezingsthema geworden. Niet meer dan logisch eigenlijk, aangezien veiligheid essentieel is om het samenleven te bevorderen. Het veiligheidsgevoel kan uiteraard wel op verschillende manieren worden nagestreefd.

CD&V en VLD zijn behalve van preventieve maatregelen ook voorstander van een uitbreiding van het politiekorps en meer politie op straat. Overlast (zoals wildplassen, lichte vormen van vandalisme, enzovoort) willen ze strenger aanpakken. Daarnaast stelt CD&V extra camerabewaking op drukke plaatsen voor. Opvallend is dat de VLD in naam van het eigendomsrecht pleit voor een harde aanpak van krakers. Indien het stadseigendommen betreft, moeten deze “zo snel mogelijk gesloopt worden of alleszins ontoegankelijk gemaakt worden om kraken te voorkomen”, aldus de VLD.

Groen! en sp.a leggen vooral de nadruk op preventie en het beter functioneren van de ordediensten. Zo pleiten ze voor een wijkagent die bekend is in de buurt en daar ook een sociale functie op zich neemt. Sp.a spreekt zich ook expliciet uit tegen bewakingscamera's op het openbaar vervoer. Extra lijnhelpers zijn volgens de partij een betere optie die bovendien de sociale tewerkstelling ten goede komt.

SOCIALE VOORZIENINGEN

Sociale maatregelen waren ooit dé bestaansreden van de socialistische partij. Hoewel sp.a ondertussen op veel meer terreinen actief is, heeft ze toch nog een rist voorstellen in verband met sociale voorzieningen. Wat huisvesting betreft, wil de partij dat de helft van alle huurwoningen bestaat uit sociale huurwoningen en benadrukt ze dat het “recht op wonen boven talenkennis staat”. Nederlands spreken is dus geen voorwaarde voor een sociale woning. Sp.a staat daarmee lijnrecht tegenover de VLD die enkel Nederlandssprekenden een sociale woning wil toekennen. De Gentse socialisten ondersteunen het ‘samenhuizen’ als nieuwe samenlevingsvorm. Verder wil sp.a in de komende legislatuur zesduizend nieuwe banen creëren, waarvan duizend in de sociale economie. Dit hoopt de partij te verwezenlijken door knelpuntheroepen aan te pakken, werklozen intensief te begeleiden en het vragen van een attest van goed gedrag en zeden af te

schaffen.

Daarnaast staan op het verkiezingsprogramma nog de verdere uitbouw van de wijkgezondheidscentra, een verdubbeling van het wijkbudget, meer aandacht voor het multiculturele aspect en een verviervoudiging van het budget voor ontwikkelingssamenwerking tot 2€ per inwoner. Opvallend voorstel is dat sp.a de gemeenteraad via het Internet in livestream wil uitzenden.

Hoewel sociale maatregelen bepleiten traditiegetrouw het terrein van de socialisten is, worden ze ditmaal soms op snelheid gepakt door de groenen. Groen! kiest voor de meest verregaande aanpak, met extra aandacht voor de allerzwaksten zoals daklozen en asielzoekers. De groenen willen meer middelen voor het OCMW om armoede te bestrijden, een capaciteitsverhoging voor daklozenopvang en betere opvang voor asielzoekers in de ontvankelijkheidsfase. Een heel andere visie dan die van CD&V, die pleit voor een actieve opsporing van illegalen. Groen! voert ook strijd tegen elke vorm van discriminatie en wil die strijd kracht bijzetten door het opstellen van een algemene non-discriminatiecode die ze in bijlage wil toevoegen aan het arbeidsreglement. Om de woonproblemen in de 19de-eeuwse gordel aan te pakken, wil Groen! daarenboven 200 miljoen euro vrijmaken voor een woonurgentiefonds. Hiervoor moet de stad Gent pleiten op Vlaams niveau. Tot slot wil Groen! erop toezien dat elke financiële uitgave van de stad ethisch verantwoord is en op geen enkele wijze de natuurlijke rijkdom van het zuiden aantast. Het budget voor ontwikkelingssamenwerking zou vertienvoudigd moeten worden tot 5€ per inwoner.

VLD en CD&V, die zich in hun programma respectievelijk vooral op prestigieuze stadsprojecten en familiale waarden richten, houden het kort wat sociale maatregelen betreft. Dat neemt niet weg dat ze ook gewonnen zijn voor meer sociale woningen. VLD plakt er echter geen streefcijfer op en CD&V houdt het op “10% woningen met een sociaal karakter”.

CD&V wil verder ook de jeugdwerkloosheid inperken. De Stad kan daar een belangrijke rol in spelen door werkloze jongeren te begeleiden, op te leiden en tewerk te stellen, bijvoorbeeld in het onderhoud van de stad of bij nieuwe aanbestedingen.

Wat nieuwkomers (van buiten de EU) betreft, ziet VLD een verplichte inburgeringscursus en een taalcursus als eerste vereiste om volwaardig te kunnen deelnemen aan de Gentse samenleving. Een permanente dialoog met de vertegenwoordigers van de diverse ideologische stromingen ziet de partij wel zitten. Ten slotte is VLD ook voorstander van eerlijke handel en wil ze het budget voor ontwikkelingssamenwerking optrekken tot 4€ per inwoner.

BERBER VERPOEST

Bent u er nog niet helemaal uit of wilt u het de lijsttrekkers gewoon zelf eens horen zeggen, dan bent u van harte uitgenodigd op het lijsttrekkersdebat van Tienstiens op 2 oktober in de Vooruit. We confronteren er lijsttrekkers met vertegenwoordigers uit de sociale beweging.

U kunt de volledige verkiezingsprogramma's raadplegen op volgende internetadressen:

CD&V
<http://www.cdenvgent.be/>

GROEN!
http://www.groengent.be/verkiezingen_2006/programma

SP.A
<http://www.spa.be/regionaal/ideeen/politiek/progr/detail.asp?iDivisionID=167&iThemaID=332>

VLD
<http://www.vldgent.be/verkiezingen2006/verkiezingsprogramma.html>

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p26

© Hans

VEILIG EN WEL

Het was een zomerse zaterdagavond en we liepen door Palermo. De brede boulevards waren verlaten; de reisgids in ons hand waarschuwde uitgebreid voor het gevaar van de Palermitaanse straten. Naarmate we vorderden en de stad leger oogde, nam de ongerustheid toe. De schaarse voorbijgangers leken steeds meer op zakkenrollers, verkrachters en all-roundpsychopaten. Het was vakantie en wij waren de trotse bezitters van een onveiligheidsgevoel. Uiteindelijk bleken de straten verlaten omdat iedereen thuis voor de televisie hing. De Italianen speelden die avond blijkbaar een match voor de wereldbeker. Maar waar kwam ons onveiligheidsgevoel vandaan? Waren de straten gevaarlijk? Leken dat alleen maar zo? Hadden de gidsen ons iets aangepraat? Moeilijk te zeggen, maar toch eens proberen.

Tweejaarlijks publiceert de federale politie de zogenaamde 'veiligheidsmonitor', die gebaseerd is op een telefonische enquête bij meer dan 40 000 mensen. In een aparte sectie over het 'onveiligheidsgevoel' luidt de eerste vraag: 'Gebeurt het dat u zich onveilig voelt? Is dit 1: altijd; 2: vaak; 3: soms; 4: zelden; 5: nooit; 6: weet niet; 7: geen antwoord.' Er wordt alleen niet nader verklaard wat er met 'onveiligheid' bedoeld wordt. Wat antwoord je dan als welwillend burger? Als ik denk aan de toenemende verspreiding van nucleaire wapens, voel ik me niet meteen veilig. En berichten over industrieel sluikstorten, geperforeerde ozonlagen, smeltende ijskappen, vervuilde lucht, overmatige boomkap en andere onheilstijdingen stellen me evenmin op mijn gemak. Ik kan me voorstellen dat het oncomfortabel voelt als je huis onveilig of ongezond is, of je werkplek. Maar uit de

andere vragen blijkt dat de monitor niet naar deze vormen van onveiligheid polst. Met onveiligheid wordt louter de dreiging van criminele daden bedoeld. Verkeersveiligheid komt in de vragen van de monitor bijvoorbeeld wel ter sprake, maar alleen in zoverre ze betrekking heeft op criminele daden als verkeersagressie. Voel ik me onveilig als ik van het Sint Pietersstation naar de Brugse Poort fiets? Soms wel, ja. Niet uit schrik voor baanstromers, struikrovers of met krikken zwaaiende automobilisten. Wel door de bizarre voorrangsregels op de Coupure (waardoor auto's altijd voorrang hebben) en de eeuwige wegenwerken aan de zijkant van de Phoenixbrug, die je als fietser tot enige avontuurlijkheid verplichten.

Daarmee is niet gezegd dat ik Het Onveiligheidsgevoel niet ernstig neem. Genre: 'Ik woon in de stad en mij is nog nooit iets overkomen'. Zo'n uitspraak zegt namelijk niets over wat een oud vrouwtje voelt wanneer haar handtas gepikt wordt of een jonge vrouw wanneer ze op straat lastig gevallen wordt. En mijn autoraam kunnen ze ook al niet inslaan, want ik heb geen auto. Er is echter een probleem als men elke veiligheidsproblematiek herleidt tot een kwestie van crimineel of onaangepast gedrag van onwillige individuen. (Het gevoel van) veiligheid heeft niet enkel te maken met criminaliteit, maar ook met levenskwaliteit, met mogelijkheden en met verwachtingen. Dat betreft vaak structurele problemen, die misschien minder gemakkelijk statistisch te vatten zijn, maar daarom niet minder reëel zijn. Dit aspect van onveiligheid verwaarlozen, is net zo zinloos en gemakkelijk als elk maatschappelijk ongenoegen toeschrijven aan 'verzuring', dat andere toverwoord dat alle

samenlevingsproblemen verklaart. Het mechanisme is hetzelfde. 'Verzuring' schuift de schuld in de schoenen van onwillige individuen om niet te moeten kijken naar dieper liggende oorzaken. Natuurlijk zijn we terecht ontevreden omdat een heleboel mensen op een partij stemmen waarvan het democratische gehalte twijfelachtig is. Maar zijn die kiezers werkelijk allemaal verzuurd? Of zijn ze slecht en egoïstisch? Is die partij echt zo perfide en demagogisch dat de kiezers willoos volgen? Of is het toch iets ingewikkelder? Al vijftien jaar wil men de politiek dichter bij de burger brengen. Voorlopig raakt de politiek alleen dichter in de buurt van entertainment. Misschien moet de politiek niet naar de burger, maar moet de burger naar de politiek. Waarom verwachten we democratische reflexen als die nooit aangekweekt zijn? Waarom verwachten we genuanceerde politieke analyses wanneer 'de mensen' nooit aangemoedigd worden tot politieke reflectie? Een systeem gecontroleerd door beroepspolitici, waarin democratische participatie bestaat uit het sporadisch aantikken van een bolletje op een pc, mag misschien eens in eigen boezem kijken. Het blijft dan ook opmerkelijk dat sommige politici zich nog altijd zo denigrerend durven opstellen tegen niet-partijpolitieke bewegingen en actiegroepen. Actiegroepen hebben het ongetwijfeld vaak bij het verkeerde eind, maar geldt dat niet evenzeer voor politici?

Nu goed. Binnenkort is ons moment van politieke inspraak weer daar. Doe de voorkeur goed op slot als u gaat stemmen, kijk links en rechts voor u de straat oversteekt en kleur vooral mooi buiten de lijntjes!

WOUTER BRAUNS

Reacties: www.tienstiens.org/tt7/p27

DE STRIJD OM DE STRAAT

© Freddy Willems

OPENLUCHTDEBAT OVER PUBLIEKE RUIMTE EN STEDELIJKHEID

Radar vzw blikt terug op een geslaagd debat over stedelijkheid en de openbare ruimte tijdens de openingsavond van de **Gentse Feesten**. Vijf onderlegde debaters discussieerden over het belang van de Feesten, over openbare damestoiletten en over sociaal-economische tegenstellingen in de stad.

Noortje Wiesbauer (StRaten Generaal) zorgde voor een inleidende reflectie over feesten en het gebruik van de openbare ruimte. Waarom feesten mensen en wanneer? Is er een aanleiding nodig om te feesten? En als we niet feesten, hoe ontmoeten we elkaar dan? Wiesbauer stelde dat mensen zich meer en meer terugtrekken uit de publieke ruimte, waardoor de openbaarheid verloren gaat en het moeilijk is om nog iets gemeenschappelijks te hebben met anderen. Feesten georganiseerd zonder aanleiding of reden zijn sociaal niet duurzaam, maar zijn enkel op consumptie gericht.

Sas Van Rouveroj (Eerste Schepen van het Gentse stadsbestuur en medeauteur van 'Stadslucht maakt vrij') zette het debat in met een repliek op deze redenering en verwees naar de geschiedenis van de Gentse Feesten. "Eind jaren zestig waren de Gentse Feesten op sterven na dood. Op dat moment besliste een kleine groep mensen om de openbare ruimte opnieuw te claimen. Andere pleinen volgden dat voorbeeld. Zo werden de feesten steeds groter." Schepen van Rouveroj juicht die evolutie toe. "De aantrekkingskracht van de Gentse Feesten tot ver buiten de stad zorgt ieder jaar voor een enorme economische impuls voor de stad. Afgelopen jaar werd de omzet geraamd op

zo'n 60 miljoen euro. Als *city marketing* kan dat tellen."

"Toch moeten de Feesten meer zijn dan het economische," zegt van Rouveroj. "We moeten erover waken dat het gratis blijft, dat de verschillende podia elkaar aanvullen in plaats van elkaar te bekampen met de grootste namen, dat de Feesten niet verder uitbreiden en dat er plaats blijft voor Gents talent."

Ludo Moyersoen van CityMine(d) maakte de vergelijking met Brussel, waar de beroemde Zinnekeparade en Brussel Kermis aan het Zuidstation elk jaar aanleiding geven tot feesten. "Feesten is in Brussel allerm minst een evidentie. Met al haar overheden, van het gemeentelijke tot het Europese niveau, en haar zeer snel veranderende en zeer verscheiden bevolking, waarvan een groot deel geen politieke inspraak heeft, is Brussel niet de ideale plaats om een groot feest of een festival te organiseren. Bovendien komen er net zoals in Gent vaak klachten van buurtbewoners."

Toch probeert CityMine(d) feesten en festivals te organiseren die aan het complexe Brussel zijn aangepast. "Er is het zomerfestival 'Plein Open Air' dat plaatsvindt op plekken in de stad met sociale, economische of andere problemen. De bedoeling is om bewoners zo veel mogelijk te betrekken en positieve dynamieken in die buurten te stimuleren. We geloven in het potentieel dat schuilt in de wijken die nu nog als de pijnpunten van de stad aanzien worden. Het is belangrijk om net op conflictueuze plaatsen aan stedelijke ontwikkeling doen, al hoeft je je door de band geen illusies maken over de impact van

festivals en andere activiteiten op de sociale cohesie. Onze aanpak heeft er wel voor gezorgd dat er ook vanuit de grote cultuurhuizen stilaan meer aandacht komt voor de eigen bevolking."

Volgens **André Loeckx** (Professor Architectuur, Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening) is de impact van *city marketing* in België tot nog toe vrij beperkt. "Het recept van de Gentse Feesten is even uniek als dat van Gentse waterzooi: hoeveel je het ook probeert na te maken, het smaakt nooit even lekker. De enorm verscheiden mix, van braderieën over techno tot Bertolt Brecht, heeft voor iedereen iets te bieden. Maar dat is niet vanzelfsprekend. De Feesten blijven een laboratorium en dus is er ook een ontplofingsgevaar. Als de Feesten te veel vermarkt worden, is het om zeep."

Of de Gentse Feesten dan het ideaaltype van feesten zijn? **Dirk Holemans** (auteur en zakelijk leider van Victoria Deluxe) vindt van niet. "De voorbije jaren deden de Feesten de stad dichtslippen omdat er, net als op de Lokerse Feesten, te veel grote namen worden geprogrammeerd. Tegelijk verdwijnt er ruimte voor de bevolking om haar creativiteit te tonen. Kunnen we de goede elementen van de Zinnekeparade niet integreren in de Gentse Feesten?"

André Loeckx situeerde deze vaststelling ruimer. "Een opduikend probleem is de privatisering van de publieke ruimte. In de publieke ruimte golden vroeger duidelijke gedragsregels. Nu doen de meeste mensen er 'hun ding'. Het private komt op die manier binnen in de publieke ruimte. Zestig procent

© Hendrik Braet

van de publieke ruimte is nu al 'private publieke ruimte' geworden. Idealiter moet er altijd een onderhandelingsruimte bestaan in een stad, waarbij het evenwicht tussen collectieve eigenheid en eigenzinnigheid, tussen wonen en verblijven, tussen behoud en verandering blijft bestaan. Er moet zowel plaats zijn voor dynamiek en verandering als voor verzet tegen die verandering. Er moet een recht op 'traagheid' bestaan, zodat er iets overblijft voor de volgende generatie."

Volgens Loeckx zou dit alles deel moeten zijn van de normale ontwikkeling van een stad. "Maar de inzet van de Gentse Feesten is 'feesten' en dat betekent natuurlijk een opschorting van het normale."

Kunnen vrouwen dan ook wildplassen tijdens die opschorting van het normale? "Natuurlijk!" dacht **Baharak Bashar**, de oprichtster van de actiegroep 'Leg mijn blaas het zwijgen niet op'. Er zijn immers bitter weinig voorzieningen voor vrouwen die naar het toilet moeten. Maar ze werd betrapt. "Er hing haar niet alleen een boete voor wildplassen boven het hoofd, maar ook voor zedenschennis," legde medestander **Els De Vos** uit. "Het is vanuit de verontwaardiging

over deze discriminatie dat Bashar op het idee kwam van een actiegroep. Tijdens de Gentse Feesten van 2005 hebben we een 500-tal vrouwen ondervraagd. Daarvan bekende ruim de helft soms wild te plassen in de stad. Als oplossing hiervoor vragen we goed ontworpen urinoirs voor vrouwen op plaatsen met veel sociale controle."

"De Stad heeft de klacht ernstig genomen en een 'urinoir beleidsplan' opgesteld," reageerde van Rouveroj. "Voorheen geloofde immers ook het stadsbestuur graag in het fabeltje dat er een wet bestaat die iedereen gratis toegang verschaft tot cafétoiletten. Twee belangrijke problemen die het bouwen van openbare vrouwentoiletten nu nog in de weg staan, zijn de betaalbaarheid en de beperktheid van de publieke ruimte. Daar waar veel mensen komen, staat er al zoveel."

Niet alleen vrouwen worden gediscrimineerd tijdens het feesten. Volgens **Dirk Holemans** worden ook de sociaal-economische tegenstellingen in de stad door de Feesten uitvergroot. "Gent mag dan al een enorm gezellige stad zijn, dat is zeker niet voor iedereen het geval. Er bestaat een kloof

"Het recept van de Gentse Feesten is even uniek als dat van Gentse waterzooi: hoeveel je het ook probeert na te maken, het smaakt nooit even lekker"

tussen zij die wel en zij die niet kunnen consumeren. De inrichting van de publieke ruimte is afgestemd op shoppers en toeristen en er heerst een sterke regulering. Bepaalde groepen blijven dan ook uitgesloten van de publieke ruimte. Bij Victoria Deluxe komen mensen over de vloer met weinig middelen. Zij vinden de binnenstad niet toegankelijk omdat ze zich veel zaken niet kunnen veroorloven. Welke ontmoetingsplaatsen bestaan er nog voor die mensen, los van de

markt?" Holemans vindt stadsmarketing een te evidente manier om zich als stad te profileren. "Waarom spreken we bijvoorbeeld niet van 'solidaire' steden of 'gastvrije' steden? Welk concept kunnen we ontwikkelen in een stad waarmee iedereen zich verbonden voelt? Steden zouden knooppunten kunnen zijn van democratie en gastvrijheid."

Ook het publiek roerde zich. "Heeft van Rouveroj gelijk wanneer hij beweert dat de oplossing voor de dualisering in het aantrekken van de middenklasse ligt?" vroeg iemand zich af.

Sas van Rouveroj: "Het aantrekken van de middenklasse is niet hét geneesmiddel voor de kwaal, maar het is er wel één van. Vele middenklassers zijn weggetrokken uit de stad omdat ze niet naast bepaalde mensen wilden wonen. Gelukkig zijn we gespaard gebleven van de nachtmerrie dat de steden volledig uitgehold werden en iedereen in omheinde villaparken aan de rand van de stad ging wonen, zoals in de VS. Tegenwoordig zien we zelfs een omgekeerde tendens. Maar omdat veel mensen opnieuw de stad intrekken, worden de huizen ook duurder. De Stad wil daarom het aanbod vergroten, ondermeer door verwaarloosde gebieden te recupereren, zoals de Oude Dokken, het Rabot, Melle enzovoort. Ik wil ingaan tegen het miseriedenken en tegen 'radio deprimo'."

André Loeckx vindt niet dat er een tegenspraak is tussen marketing en herverdeling. "Marketing kan bijvoorbeeld de vervoersarmoede wegwerken. Maar marketing zonder herverdeling kan niet blijven duren. Een goed project was Zuurstof voor de Brugse Poort, waarbij er een zorgvuldig proces van planning was. Het is een voorbeeld voor de aanpak van de negentiende-eeuwse gordel. Maar er blijft nood aan overleg met de bewoners en een grotere toegankelijkheid van het historische centrum van de stad voor zwakkere groepen."

Ludo Moyersoen gelooft niet dat er iets aan het stedelijke beleid zal veranderen zolang het veiligheidsdiscours de overhand heeft. "In Barcelona mag je bijvoorbeeld geen alcohol meer drinken in de publieke ruimte, enkel nog op terrasjes. Hetzelfde geldt voor Londen."

Een goed voorbeeld van het gebruik van de publieke ruimte vindt **Els de Vos** op de Graslei. Sas van Rouveroj pikt daarop in. "Er zijn niet alleen cafés en restaurants maar ook bankjes en kaaien, waar jongeren kunnen zitten zonder te consumeren. De heraanleg is er niet alleen voor toeristen, maar ook voor Gentenaars." Maar, zo vroegen wij ons nog af, waarom mag er dan geen muziek gespeeld worden op die zo bejubelde Graslei? Dat is wellicht een exclusiviteit voor de Gentse Feesten...

MARLIES CASIER & AARON WILLEM

Reacties: www.tienstiens.org/tt/p28

© Freddy Willems

MOSLIM ROND DE KERKTOREN

MEHDI TIGRINE DEMARREERT IN WIELERWERELD

Mehdi Tigrine is een vreemde eend in de bijt van het wielerpeloton. Hij is half Algerijn, kwart Zwitser en kwart Belg. Hij is een kind van de stad en gaat naar de universiteit, leest in zijn vrije tijd boeken over communisme en is vlot viertalig. Of hoe een negentienjarige Gentenaar het stereotiepe beeld van de stoempende Vlaamse coureur genadeloos in de vernieling rijdt.

EEN ONALLEDAGSE FLANDRIEN

Semmerzake, een dorp in Oost-Vlaanderen. Op een steenworp van de Vlaamse Ardennen, omarmd door een onschuldige Scheldebocht en omringd door bekoorlijk klinkende plekjes als Zingem, Vurste en Vogelzank. De grote baan heet er gewoon Dorpsstraat en een boerderij of molen zijn er nog niet herleid tot museumstuk. Nabij de plaatselijke kerktoeren rijdt Vlaanderens wielerschool rond na ronde op zoek naar de zegereuiker. Na 117 kilometer draaien en keren op luttele vierkante kilometers komt het tot een sprint van een groepje van zes. Een kleine minuut later vecht een negental het uit voor de resterende ereplaatsen. Tussen Tim, Stijn, Sven (maal twee) en Niels (maal drie) wringt ene Mehdi zich naar de twaalfde plaats. Mehdi Tigrine in de top-vijftien van het jaarlijkse wielerschool in Semmerzake, dieper in de Vlaamse klei kan je als allochtoon moeilijk zitten.

Wekenlang speurde ik met een vergrootglas de regionale sportpers af, op zoek naar de Mohammeds en Selatins in de koersen rond Vlaanderens kerken en kappelletjes. Tot mijn loop bleef rusten op de uitslag in

Semmerzake: 49 deelnemers, Mehdi Tigrine twaalfde op 48 seconden. Juicht, multicultureel en wielerminnend Vlaanderen, want hij bestaat, de allochtone Flandrien! Niet zonder schroom bel ik bij Mehdi aan. Tenslotte kom ik niet omdat hij de Ronde van Vlaanderen gewonnen heeft, maar alleen op basis van zijn niet-Nederlandse naam, omdat hij in mijn ogen 'een curiositeit' is in het Vlaamse wielerpeloton. Mehdi maakt het niet veel uit. "Ik vind het normaal dat daar wat onderzoek over gedaan wordt." Of hij zichzelf tot de allochtone gemeenschap rekent? "Toch voor een deel. Ik ben half Algerijn, kwart Zwitser en kwart Belg."

"Mijn allochtone vrienden vinden het wel vreemd dat ik koers. Ze vragen me dan of ik écht mijn benen scheer."

Mehdi Tigrine draagt een merkwaardige mengeling van culturen in zich. Hij begroet me in een rood voetbalshirt met wit kruis op borsthoogte: Zwitserland, het land van zijn grootmoeder. Mehdi's Noord-Afrikaanse roots spreken uit de donkere kijkers waarmee hij me vanonder zijn zwarte krullende kruijn in ogenschouw neemt. Zijn vader is een Algerijnse ex-profvoetballer, zijn overgrootvader langs moederskant de expressionistische Vlaamse schrijver Achilles Mussche. België is Mehdi's geboorteland, het

land op zijn identiteitskaart. Hij rijdt voor een wielerteam uit Wallonië en is verliefd op de Ronde van Vlaanderen. Het accent is van Gent.

Mehdi woont vlakbij de Gentse Blaarmeersen, waar ondermeer de Eddy Merckx-wielerpiste gevestigd is. Een inspirerende omgeving voor een wielrenner. Nochtans zette Mehdi zijn eerste wielerschool in die andere wielertempel in Gent, het Kuipke. Hij sloot er zich als 13-jarige aan bij de Vlaamse Wielerschool onder leiding van oud-beroepsrenner Ferdi Van den Haute.

Over het algemeen is wielrennen niet populair in de herkomstlanden van Vlaamse allochtonen. Algerije is een uitzondering. Het verhaal van de Algerijnse wielrenner Abdelkader Zaaf klinkt Mehdi welbekend in de oren. Zaaf nam tijdens de Tour van 1950 in volle ontsnapping een bidon wijn aan, reed zigzaggend verder en legde zich tegen een boom te slapen. Toeschouwers schudden de zatte Zaaf wakker, waarna die zijn tocht in de tegenovergestelde richting voortzette. Sinds een trosje Algerijnen de Ronde van Frankrijk in de jaren vijftig kleur gaf, zijn ze echter van het internationale wielertoneel verdwenen. "Toch was er nog lang daarna wielerschool in Algerije," weet Tigrine. "Pas in de jaren negentig is dat veranderd. De explosieve politieke situatie heeft het wielrennen in Algerije genekt. Trainen werd plots levensgevaarlijk. Als je in de bergen wou fietsen, kon je elk moment op guerrillatroepen stoten."

RIJEN IN ALGERIJE

Tigrine wil geen pionier genoemd worden, al zou hij het leuk vinden om mee aan de basis te liggen van een soort renaissance van het Algerijnse wielrennen. “Maar dan moet je natuurlijk al een stunt kunnen uithalen. Daarvoor zijn mijn mogelijkheden misschien wat te beperkt. Ik rijd regelmatig toptien maar ik ben geen geboren winnaar. Ik heb er wel aan gedacht om de Algerijnse nationaliteit aan te vragen, zodat ik voor Algerije het wereldkampioenschap kon rijden. Maar dat idee heb ik laten varen.” Een allochtone pionier in België, dan maar? Tigrine knikt. “Veel allochtone wielrenners zijn er niet in België. Er is Zakaria El Darabna, een Brusselaar van Marokkaanse origine, en iemand van Poolse afkomst uit Henegouwen. Maar verder ken ik niemand.” Verklaringen voor het gebrek aan allochtone wielrenners zoekt Mehdi in de landen van herkomst. “Er kan maar wielersport zijn in een geïndustrialiseerd land. Geen industrie betekent geen bedrijven en dus ook geen potentiële sponsors. Algerije doet het op dat vlak beter dan Marokko en Tunesië. Die landen moeten het voornamelijk van toerisme hebben, terwijl Algerije een land is dat leeft van industrie en landbouw. Daarnaast heeft het ook te maken met media-aandacht. De media in die landen focussen vooral op voetbal. Voor wielrennen is er geen plaats in de kranten of op televisie. Jongeren worden er niet toe aanzet om te fietsen.” “Er is natuurlijk een verschil tussen Noord-Afrika en de Noord-Afrikanen hier. Misschien zijn er wel die willen, maar krijgen ze geen

toelating van de ouders. Ik kan me voorstellen dat veel ouders afhaken als ze in etalages geconfronteerd worden met de prijs van een racefiets. Wielrennen is een dure sport.” Mehdi's ouders hebben hem nooit iets in de weg gelegd. “Mijn vader zei dat als ik zin had om te koersen, ik dat maar moest doen. Mijn moeder was meer terughoudend. Zij zag vooral de gevaren: valpartijen, verwaarlozing van mijn studies, enzovoort.” “Mijn allochtone vrienden vinden het wel vreemd dat ik koers. Ze vragen me dan of ik écht mijn benen scheer. Ze weten niet goed wat het is, wielrennen. Bij mijn ‘Belgische’ vrienden ligt dat anders. De meeste weten welk soort sport het is en wat er allemaal bij komt kijken.” Mehdi is islamitisch opgevoed maar praktiseert (voorlopig) niet echt. “Vroeger ging ik nog vaak naar de moskee maar de laatste jaren niet meer. De ramadan heb ik nog nooit volledig gedaan. Vorig jaar deed ik voor de eerste keer vijf dagen mee. Dit jaar probeer ik beter te doen. Maar het vormt zeker geen belemmering voor mijn wielercarrière. Met ouder worden verwacht ik trouwens meer te praktiseren. Misschien kan je me momenteel nog het beste vergelijken met een katholieke Vlaming die niet naar de kerk gaat.”

CULTUURCLASH

Veel moeite om zich te integreren in het wielermilieu ondervond Tigrine niet. “Soms vragen ze me wel eens waar ik vandaan kom, maar racistische of andere negatieve reacties heb ik nooit ervaren. Ik word niet aangekeken op mijn huidskleur. In het begin

werd ik wat genegeerd, maar intussen kennen de andere renners me. Als je geregeld meesprint in een ontsnapping en goede uitslagen rijdt, groeit het respect. Dat zijn gewoon de wetten van de koers.” De cultuurverschillen die Mehdi in het wielrennen ondervindt zijn van een heel andere aard. Het verschil tussen stad en platteland, bijvoorbeeld. “Op de Vlaamse Wielerschool vertelden de begeleiders me dat ik een dosis behendigheid miste, omdat ik een stadskind ben. Jongens van den buiten zouden behendiger zijn, omdat zij al veel vroeger met de fiets naar school gaan.” Ook het feit dat Tigrine studeert zorgt soms voor wrevel. Mehdi volgt een opleiding Politieke Wetenschappen aan de Universiteit van Gent, en dat wordt hem niet altijd in dank afgenomen. “Mijn ploegleider begrijpt het niet altijd. Hij kan zich nog net verzoenen met het feit dat ik geen wedstrijden rijd in de maand juni, maar verwacht dan wel dat ik meteen presteer in juli. Terwijl ik praktisch een maand stilgelegen heb! Als ik op maandag examen heb, begrijpt hij ook niet waarom ik op zaterdag niet naar de groepstraining kan komen. ‘Je hebt toch nog een hele zondag om te studeren,’ zegt hij dan. Er zijn nu eenmaal weinig coureurs die hun hobby combineren met hun studie. Het begrip daarvoor is nog niet zo groot in wielerland. Het is ook niet makkelijk. Na een duurtraining moet ik direct achter mijn bureau kruipen in plaats van eens lekker languit in de zetel te liggen.” Mehdi's keuze voor politicologie is niet toevallig. Hij is geboeid door moderne geschiedenis. Boeken over thema's als communisme en marxisme schrikken hem niet af. “Het zou mooi zijn mocht ik met dat diploma iets kunnen doen in Algerije. Ik zou graag in het Middellandse Zeegebied gaan wonen. Is het niet Algerije, dan Zuid-Frankrijk. Ik zie mezelf ook het meest als Algerijn. Dat is iets om fier op te zijn: de schoonheid van het land, haar rijke geschiedenis, de keuken, de raï als muziekgenre, en het mooie weer natuurlijk. Algerije heeft heel wat grote sportmannen voortgebracht: Morceli en Zidane waren in hun sporttak gewoon de beste van de wereld.” “Met België of Zwitserland voel ik me veel minder verbonden. Neem nu België: het voortdurende conflict tussen Walen en Vlamingen, de justitie die geen justitie is, het zwarte geld, het slechte weer, *le pot Belge* in het wielrennen en het omkoopschandaal in het voetbal. Geef mij dan maar Algerije! Daarnaast voel ik me toch ook Gentenaar. Ik ben er geboren en vind het een gezellige stad. Gent is een stad om trots op te zijn.”

JAN BOESMAN

Reacties: www.tienstiens.org/tt/p30

© foto's Hendrik Braet

DE TIMMERFABRIEK

Op de oude Malmarsite in de Nijverheidstraat komt in 2007 een nieuw Gents Park. Begin augustus timmerden meer dan honderd kinderen er aan hun ideale stad. Het sociaal-artistisch project kwam er op initiatief van Stefaan Vervaet, die in 2004 de wedstrijd 'Kunst in de Buurt' won. Ongelooflijk spannend om de kleurige teams met hun gele helmpjes gedurende een week hun bouwsels in elkaar te zien timmeren. Ik voelde mij sterk verbonden met dit project. Ik kom van 'den buiten' in de buurt van Maldegem en deed als kind niets liever dan kampen bijeen timmeren. Super dat nu ook aan stadskinderen van bij ons die kans gegeven wordt.

HENDRIK BRAET

